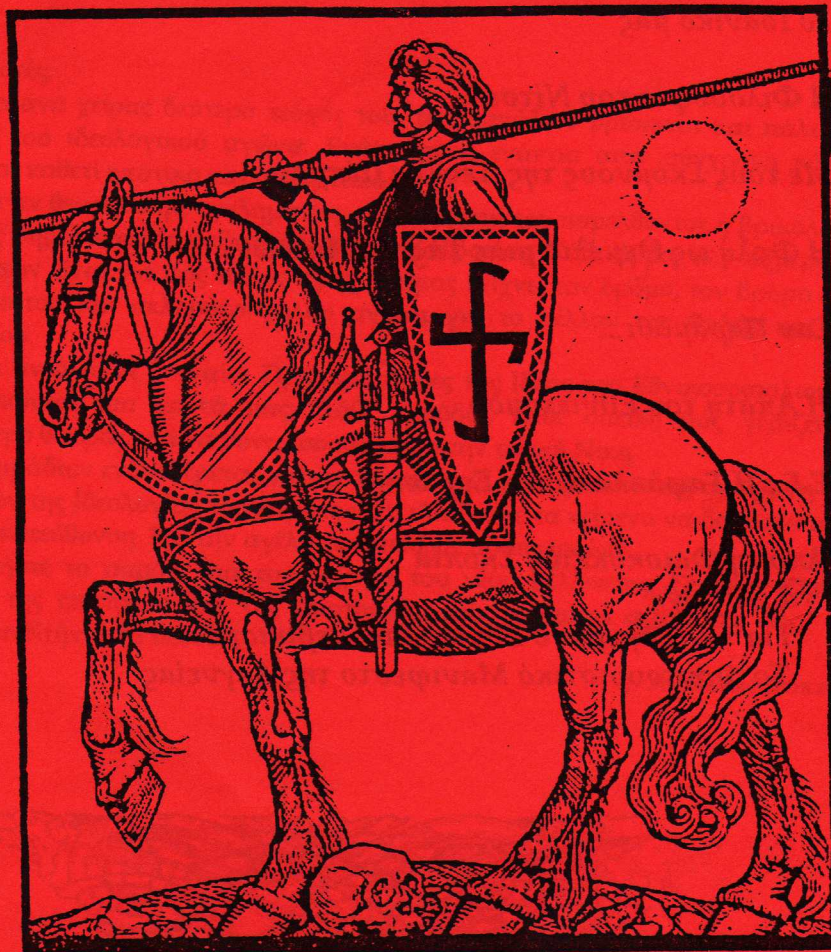

:γαμμάδιον:

αριστερό φυλετικό έντυπο

ΤΕΥΧΟΣ 2

Αύγουστος – Σεπτέμβρης 2004

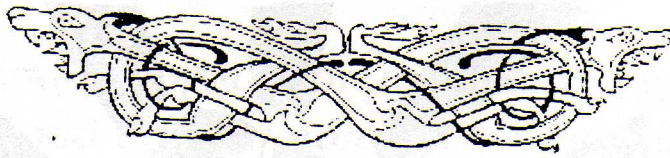
Περιεχόμενα

Εισαγωγικό Σημείωμα	3
Το Ιδανικό μας	4
Η Φιλοσοφία του Νίτσε	7
Με τους Σκόμνους της Λευκής Πάτρας	9
Η Φυλή ως Θεμέλιο μιας Τάξεως Ηγετών	15
Σαν Παραμύθι...	20
Η Απάτη του Εθνικισμού	22
Ε.Ε.: Η Ταφόπλακα της Ευρώπης	26
Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά	28
Εισαγωγή	29
Για τον Σύγχρονο Εθνικομπολσεβικισμό	30
Το Φουτουριστικό Μανιφέστο της Λαγνείας	35

:γαμμάδιον:

Διμηνιαία Εθνικοσοσιαλιστική Επιθεώρηση
Εκδότης - υπεύθυνος: Δημήτριος Καλογιάννης
Συντάκτης: Αχιλλέας Λύκειος
Για επικοινωνία: gammadion88@yahoo.gr

Εισαγωγικό σημείωμα

Συναγωνιστές,
Με το ανα χείρας δεύτερο τεύχος του, το Γαμμάδιον βρίσκεται και πάλι στις επάλξεις του ιδεολογικού αγώνα. Ενός αγώνα ενάντια στον σύγχρονο κόσμο, ενάντια σε καθετί ψεύτικο και υποκριτικό.

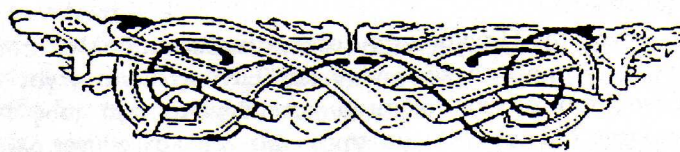
Τι και αν θεωρηθούμε εγκληματίες, φαντάσματα του παρελθόντος ή βρικόλακες από τους σημερινούς Ιεροεξεταστές της δημοκρατίας; Κάθε ύβρις των σημερινών εξουσιαστών είναι για μας τίτλος τιμής και μας δείχνει τον δρόμο, τον δρόμο ενός ασυμβίβαστου και σκληροτράχηλου αγώνα για το μέλλον της Φυλής και του Πολιτισμού.

Τι και αν όλοι οι Γενναίοι Πρωτομάστορες της Ιδέας του Εθνικοσοσιαλισμού, δεν βρίσκονται πια κοντά μας; Κάθε εμπόδιο, κάθε απειλή μάς γεμίζει με περισσότερο θάρρος, για να συνεχίσουμε μέχρι την τελική Νίκη.

Το Γαμμάδιον ενδιαφέρεται, πέραν των άλλων, για την ποιοτική ανύψωση των Αγωνιστών της Ιδεολογίας του Αίματος και ελπίζουμε τα κείμενα να βοηθούν προς αυτή την κατεύθυνση. Για την αγέλη των πολλών αδιαφορούμε.

Πολεμήστε το παρόν, για τον ερχομό του νέου μέλλοντος. Σταθείτε Όρθιοι υπεράνω της επιτυχίας και της αποτυχίας, μείνετε πιστοί στις Ιδέες σας, το Παγκόσμιο Κτήνος θα πέσει...

Αχιλλέας Λύκειος

*«Ο ανόητος που γνωρίζει την ανοησία
του, ως εδώ είναι σοφός. Αλλά μεγάλη
είναι η ανοησία του ανόητου που
νομίζει τον εαυτό του σοφό»*

Βούδας

Οι Λευκοί Λαοί ενωμένοι σαν γροθιά

Το Ιδανικό μας

Του Saturno

Είναι εμφανές ότι συντηρείται και γιατί όχι επιβάλλεται από ορισμένους "κύκλους", η προώθηση ενός συνοθυλεύματος ιδεών και απόψεων και αντιλήψεων, που συχνά συμφέρει ή ακόμη ενθαρρύνεται από τους Τυράννους και τους δουλοπάροικούς τους.

Όλοι πια ζούμε κάτω από την Παγκόσμια Αυτοκρατορία των Τυράννων. Αυτό γίνεται εμφανές με μια προσεκτική παρακολούθηση - μελέτη των σημερινών μαζανθρώπων, το πώς δηλαδή ζούνε, πώς δουλεύουν, πώς (νομίζουν) ότι διασκεδάζουν, ή ακόμη πιο προσεκτικά στην μουσική, στο "τέλειο" στήσιμο των δελτίων ειδήσεων κ.τ.λ.

Αυτό το Έθνος της Παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιβάλλει στους υπόλοιπους λαούς το δικό του πρότυπο κοινωνίας και Έθνους. Είναι γεγονός ότι αυτό το κυρίαρχο Έθνος του Δυτικού κόσμου κατευθύνεται από τους Τυράννους της γνωστής-άγνωστης δύναμης και με την σειρά του κατευθύνει όλα τα υπόλοιπα Έθνη - κοινότητες. Για να γίνει πιο κατανοητό, αυτή τη στιγμή οι Η.Π.Α είναι ίσως το πιο πατριωτικό έθνος (μετά ίσως από το Ισραήλ) σε όλο τον κόσμο. Λευκοί, νέγροι, μιγάδες και κίτρινοι, όλοι, άνθρωποι και υπάνθρωποι, πολεμούν για την πατρίδα τους (Η.Π.Α.) και τη σημαία τους.

Ίσως ήρθε η στιγμή για μια μελέτη σχετικά με τους διάφορους -ισμούς, καθώς επίσης και για την κατανόηση διαφόρων εθνών ως κοινοτήτων, παρακλάδια του ίδιου δέντρου με κοινή ρίζα καταγωγής.

Φυσικά και επιβάλλεται η συνέχιση της όποιας Γλωσσικής διαλέκτου, καθώς και των εθίμων και παραδόσεων, απλά πρέπει να γίνει κατανοητή η κοινή ρίζα καταγωγής διαφόρων εθνών/κοινοτήτων (είτε πρόκειται για Σλάβους, είτε για Κέλτες, Γερμανούς, Έλληνες).

...Όποια κοινότητα παραμείνει αποκομμένη από τη Φυλή και δραστηριοποιηθεί μόνη της... είναι καταδικασμένη να αποτύχει...

Ως Έλληνες οφείλουμε να διατηρήσουμε έθιμα και παραδόσεις, καθώς και την Ελληνική Γλώσσα.

Εδώ να σημειωθεί πως όταν αναφερόμαστε σε καθαρά ήθη και έθιμα εννοούμε τα ήθη και τα έθιμα πριν από την ύπουλη εισβολή του Ιουδαιοχριστιανισμού. Με την επιβολή και λειτουργία του Χριστιανισμού διεκόπη αυτομάτως και καθετί Ελληνικό. Απλά φανταστείτε που θα είχε φτάσει η πορεία του Ευρωπαϊκού Αρίου πολιτισμού εάν δεν είχε εισβάλει τόσο ύπουλα η τεχνητή θρησκεία των Τυράννων. Φανταστείτε να είχαν αποφευχθεί οι τόσες ανόητες και ανούσιες αιματοχυσίες μεταξύ των Αρίων, μόνο και μόνο για την αναγνώριση και κατοχύρωση κάποιων δεκάδων στρεμμάτων γης.

Είναι φυσικό κάποιες Γερμανόφωνες κοινότητες - έθνη να είναι πιο κοντά και να καταλαβαίνουν το Γερμανικό έθνος, όπως επίσης και κάποιες Σλαβόφωνες κοινότητες να κατανοούν καλύτερα τα υπόλοιπα Σλαβικά έθνη.

Αυτό όμως δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι κροφορείται ένα κάποιο Πανγερμανικό ή Πανσλαβικό ή ακόμη Πανελλήνιο μέτωπο. Η κάθε κοινότητα-έθνος έχει την ιστορία της, την Γλώσσα της και τα ιδιαίτερα ήθη και έθιμα που οφείλει να διατηρήσει.

Παρ'όλα αυτά, το ζητούμενο είναι να αντιληφθούν όλοι, πως, είτε πρόκειται για Σλάβους είτε Γερμανούς, οι Λευκοί Άνθρωποι είναι τα παρακλάδια μιας κοινής ρίζας - της αρχικής κοιτίδας πολιτισμού, και όλοι συνδέονται με τους δεσμούς του Αίματος. Είναι όλοι αυτοί τα παιδιά της πιο όμορφης και ισχυρής φυλής που ορίζει κληρονόμους.

Οφείλουμε να δημιουργήσουμε ένα κατάλληλο πεδίο για να ζούνε ελεύθερα και χαρούμενα τα παιδιά μας, οι γιοι και οι κόρες της Άριας φυλής, ίσως το μεγαλύτερο Ιδανικό που αξίζει να πολεμήσει και να πεθάνει κάποιος γι'αυτό.

Η αντίληψή μας για τη Φυλή, δεν περιορίζεται στο πεδίο της βιολογίας, αλλά επεκτείνεται πιο βαθιά, πιο μυστικιστικά αν προτιμάτε, στην κληρονομικότητα και την Κοσμική πνευματικότητα, παρ' όλες τις διάφορες κοινότητες - έθνη μεταξύ τους, αφού πρώτα επέλεξαν να περπατήσουν στο μονοπάτι που τις οδήγησε στη σημερινή έκφυλη και νοσηρή κοινωνία, που κάποιος αδαείς θέλουν να την αποκαλούν μοντέρνα.

Όλες αυτές οι κοινότητες οφείλουν να παλέψουν για την Ένωση των, κάτω από το Αιώνιο σύμβολο του Αίματος, δημιουργώντας Ένα Έθνος. Μόνο τότε μπορεί να υπάρξει ελπίδα για την ελευθερία του ανθρώπου.

Αντίθετα, εάν κάθε χωριστή κοινότητα, συνεχίζει αποκομμένη από τις υπόλοιπες κοινότητες της Φυλής και θέλει να δραστηριοποιηθεί μόνη της βασιζόμενη στην πλάνη της δύναμής της και της ιστορίας της, είναι σίγουρο πως είναι καταδικασμένη να αποτύχει.

Ενα είναι σίγουρο... Έρχονται απρόβλεπτες μορφές μαχών. Είτε θα πρόκειται για κοινό πόλεμο με άρματα μάχης, αεροπλάνα, ειδικές δυνάμεις κ.τ.λ είτε θα πρόκειται για ένα είδος αντάρτικου πόλεμων με μάχες στους δρόμους, είτε για πυρηνικό πόλεμο ή για τον πόλεμο της κοσμικής Ισορροπίας, το σίγουρο είναι ότι έρχεται η εποχή του Ράγκναροκ.

Ο Νέος φυλετικός πόλεμος θα είναι γεγονός και θα έρθει με οποιαδήποτε μορφή. Αυτά τα μελανά σύννεφα που σκεπάζουν σήμερα τον κόσμο, είναι μόνον η αρχή.

Στο χέρι μας είναι να επιδιώξουμε την προετοιμασία ώστε να είμαστε Ικανοί να επιβιώσουμε ή όχι.

Όπως είναι φυσικό η όλη κατάσταση προχωράει πολύ βαθύτερα από την κοινή λογική των μαζανθρώπων, καθώς και από τα ιδιότυπα περιορισμένα τείχη των κοινοτήτων-εθνών.

Σπάζοντας αυτά τα τείχη των εκάστοτε -ισμών είναι καθήκον μας η υπεράσπιση της φυλής και των παιδιών μας καθώς και η ΝΙΚΗ, όπως η ίδια η Φυλή μας δίδαξε μέχρι τώρα. Ενωμένοι όλοι σαν γροθιά στο πρόσωπο των Τυράννων δημιουργούμε την στρατιά των μελλοντικών αναμετρήσεων.

Ίσως όλα αυτά να ακούγονται ουτοπικά, αλλά μόλις γίνουν πραγματικότητα θα είναι πλέον αργά για οποιαδήποτε σκέψη και προετοιμασία.

Όταν θα βλέπετε τους πιο κοντινούς σας ανθρώπους να σκοτώνονται σε έναν ακόμη ανούσιο τοπικιστικό, θρησκευτικό και εθνικό πόλεμο θα είναι αργά ακόμη και να αναρωτηθείτε ποιος ο λόγος Άριο να σκοτώνει Άριο! Ποιος ο λόγος Γερμανός να σκοτώνει Πολωνό, Έλληνας να σκοτώνει Ιταλό κτλ.

Στις επερχόμενες μάχες κάποιες κοινότητες - έθνη θα επιβιώσουν. Εάν όμως δεν επιβληθεί και συντηρηθεί ο φυλετικός χαρακτήρας, αυτά τα έθνη θα ξαναγίνουν, όπως και σήμερα, μια μάζα μπάσταρδων επιμεικτικών υπάρξεων που θα πολεμούν για την επέκταση και την «υπεράσπιση» της πατρίδας τους (όπως συμβαίνει σήμερα με τις Η.Π.Α.).

Το ίδιο συμβαίνει σχεδόν σε όλες τις, Ευρωπαϊκές και μη, κοινότητες - έθνη.

Όλοι είναι έτοιμοι να πεθάνουν για το έθνος τους και την θρησκεία τους, αλλά κανένας για την φυλή του.

Καταλήγοντας, η ευθύνη έρχεται ολοκληρωτικά στα δικά μας χέρια.

Η θα ακολουθήσουμε το μονοπάτι εκείνο όπου όλοι μαζί ενωμένοι κάτω από το μοναδικό Υπέρτατο σύμβολο του Αίματος και της Φυλής θα πολεμήσουμε μέχρις εσχάτων για των θρίαμβο και την επιβίωση των παιδιών μας, νικώντας περήφανοι το χέρι χαιρετώντας τις Αουριανές Νίκες-Θριάμβους ή... όλοι μας θα συνεχίσουμε να αλληλοσκοτώνόμαστε υπερασπίζοντας κάποια κοινότητα - έθνος ή θρησκεία υπανθρώπων, βοηθώντας τα σχέδια των Τυράννων.

Ντροπιασμένοι Έλληνες, Γερμανοί, Κέλτες και Σλάβοι, όλοι μαζί σε ένα λάκκο έπειτα από αυτούς τους ανούσιους αλληλοσπαραγμούς.

Είθε το Αίμα να μας διδάξει όλους να ακολουθήσουμε το σωστό μονοπάτι...

...Το σίγουρο είναι ότι έρχεται η εποχή του Ράγκναροκ... Στο χέρι μας είναι να ετοιμαστούμε, ώστε να είμαστε ικανοί να επιβιώσουμε...

Ο Υπεράνθρωπος στους καιρούς μας

Η φιλοσοφία του Νίτσε

Του Wotan

Στον σύγχρονο κόσμο, έναν κόσμο ο οποίος κυριαρχείται σε μεγάλο, δυστυχώς, βαθμό από «αξίες» υλιστικές, αντηρωικές όπου κάθε ενασχόληση με το πνεύμα, με ιδανικά και αξίες ανώτερες είναι εξοβελιστέα ή τυγχάνει γελοιοποίησης, δε διαφαίνεται πουθενά η θέληση για μια μεγάλη και κοσμοϊστορικής σημασίας φιλοσοφικοϊδεολογική επανάσταση, μια επανάσταση που θα σημάνει την επιστροφή του ανθρώπου σε αξίες διαχρονικές και αιώνιες. Απόρροια αυτής της μεγάλης αλλαγής θα είναι να καταστεί ο άνθρωπος ξανά λάτρης της *θηρσκείας του αίματος και των πατρώων παραδόσεων*. Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και κυρίως μετά την επιβολή του χριστιανισμού στην Ευρώπη, είχαν εμφανισθεί κατά καιρούς τάσεις επιστροφής προς τις πατρώες παραδόσεις και προς μια διαφορετική θεώρηση του κόσμου από αυτή που πρόβαλλε έως τότε ο χριστιανισμός.

Μια από αυτές τις προσπάθειες ήταν κι αυτή του μεγαλύτερου ίσως γερμανού φιλοσόφου, του Φρειδερίκου Νίτσε (Friedrich Wilhelm Nietzsche). Βασικός άξονας της φιλοσοφίας του Νίτσε είναι η έννοια του *Υπερανθρώπου*. Ο Νίτσε πίστευε ακράδαντα ότι οι δυνατότητες του ανθρώπου είναι πολύ μεγαλύτερες από αυτές που είναι γενικώς παραδεκτές. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος μέσω μιας σκληρής και επίπονης διαδικασίας μπορεί να φθάσει στην θέωση, μπορεί να γίνει υπεράνθρωπος. Ουσιαστικά πρόκειται για μια ιεραρχική κλίμακα την οποία ανέρχεται ένας άνθρωπος, όταν προβαίνει σε κάποια πράξη απaráμιλλου θάρρους, θυσίας για το κοινό καλό και ηρωισμού. Στην αρχαία ελληνική παράδοση αυτή η κλίμακα έχει ως εξής: (Άνθρωπος - Ηρώας - Ημίθεος - Θεός).

Κατά τον Νίτσε, μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου που πρέπει να έχει ο άνθρωπος είναι η εκθρόνιση και ο βίαιος θάνατος του θεού-δυνάστη και η απελευθέρωση του ανθρώπου.

Έτσι εμφανίζεται ένας νέος τύπος ανθρώπου, ο *Υπεράνθρωπος*. Ένας άνθρωπος - δημιουργός και κυρίαρχος του σύμπαντος κόσμου, ένας άνθρωπος - λάτρης των κοσμικών νόμων της φύσης, αυτοκυρίαρχος, φιλόσοφος - πολεμιστής και απαλλαγμένος από κάθε αδυναμία. Αυτό ήταν το όραμα του Νίτσε για τον άνθρωπο, η δική του αγάπη, όπως έλεγε, για τον άνθρωπο. Για να πραγματωθεί το όνειρο του Νίτσε, θα πρέπει να επέλθει μια γενική επαναξιολόγηση όλων των αξιών.

Σ' αυτό το σημείο κρίνεται σκόπιμο να γίνει διάκριση μεταξύ αληθινού ανθρωπισμού και «ψευδοανθρωπισμού». Οι αυτοαποκαλούμενοι ως «ανθρωπιστές» δε διστάζουν να αποκαλέσουν «φασίστα», «δικτάτορα όποιον διαφοροποιείται από τις «πολιτικά ορθές» απόψεις της μάζας, ενώ την ίδια στιγμή τίθενται υπέρ της αθρόας προσέλευσης μεταναστών από κάθε γωνιά του πλανήτη στην ιερή μας γη, με αποτέλεσμα την πολιτισμική και φυλετική μας αλλοτρίωση.

Από την άλλη προβάλλουν μια επίπλαστη ευαισθησία για την προστασία των δικαιωμάτων των αλλοεθνών-αλλοφύλων. Είναι επίπλαστη, ακριβώς επειδή γνωρίζουν εκ των προτέρων ότι οι μετανάστες θα τύχουν δυσμενούς μεταχείρισης από τους εγχώριους καπιταλιστές, αλλά δεν πράττουν τίποτε ουσιαστικό για την αλλαγή αυτής της κατάστασης. Με λίγα λόγια, ο διεθνής Εβραϊός κερδίζει αυτό που θέλει με το παραπάνω.

Οι απόψεις του Νίτσε δεν έχουν θέση σε φιλελεύθερα, δημοκρατικά καθεστώτα ούτε σε θρησκείες σαν τον ιουδαιοχριστιανισμό

Επιστρέφοντας στον Νίτσε αξίζει να αναφέρουμε ότι άσκησε δριμεία κριτική στον Χριστιανισμό, θεωρώντας τον υπεύθυνο για τον διωγμό αυτού ακριβώς του δυνατού τύπου ανθρώπου που οραματίστηκε. Διακήρυττε ότι ο Χριστιανισμός είναι η θρησκεία των αδυνάτων και ότι γι' αυτούς δημιουργήθηκε. Κατηγορεί το Χριστιανισμό επειδή διαστρέβλωσε το περιεχόμενο κάθε αληθούς αξίας, μετατρέποντάς τη σε απαξία και επειδή πρόβαλλε «αξίες» όπως η συγχώρεση προς τον εχθρό και η ταπεινοφροσύνη.

Συνεπώς η φιλοσοφία του Νίτσε υπήρξε αρκετά ρηξικέλευθη την εποχή που γράφτηκαν τα βιβλία του και συνεχίζει να διατηρεί μέχρι και σήμερα τον επαναστατικό της χαρακτήρα. Είναι προφανές ότι τέτοιου είδους απόψεις θεωρούνται «αιρετικές» από την εκκλησία και «ακραίες» από το πολιτικό κατεστημένο ακόμα και σήμερα. Τέτοιες απόψεις δεν πρόκειται να τόχουν ευρείας αποδοχής σε φιλελεύθερα δημοκρατικά αστικά καθεστώτα, ούτε σε θρησκείες που απαγορεύουν την πνευματική ανέλιξη του ανθρώπου, όπως είναι αυτή του ιουδαιοχριστιανισμού. Δεν έχουν καμία θέση σε κοινωνίες που προωθούν την αφύσικη, όσο και επίπλαστη ισότητα μεταξύ των φυλών, σε κοινωνίες απάτριδων που επιθυμούν την πολυφυλετική μείξη και όπου κυριαρχούν ειρηνιστικές θεωρίες συνεργασίας των λαών κ.ο.κ.

Πολύ πριν από τον Νίτσε, ο Ηράκλειτος διακήρυττε ότι *«ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ ΕΣΤΙ»*, θέλοντας έτσι να τονίσει ότι ο άνθρωπος καλείται να αντιμετωπίσει στην ζωή του πολλές μάχες και στόχος του είναι να τις κερδίσει. Πίστευε ότι οτιδήποτε ζωτικό και υγιές προέρχεται από τον πόλεμο, ενώ από την ειρήνη προέρχονται η νωχελικότητα, η οκνηρία και ο θάνατος (απραξία, μη ενεργητικότητα).

Αποψη του γράφοντος είναι ότι η μεταμόρφωση του ανθρώπου σε υπεράνθρωπο μπορεί να επιτευχθεί σταδιακά με την επιστροφή της Ολύμπιας κοσμοθεωρίας του Απολλώνειου παγανισμού. Πρέπει να γνωρίσουμε ποιοι είμαστε, κατά το δελφικό πρόσταγμα *«ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ»* και αυτό θα επιτευχθεί μόνο αν αρχίσουμε να μελετούμε τα πολύ πλούσια σε γνώση κείμενα των προγόνων μας. Μόνο τότε θα καταστούμε πραγματικά ελεύθεροι, κοινωνοί της *ελληνικής παιδείας* και θα μπορέσουμε να υπερασπιστούμε την παράδοση και την φυλή μας.

“Και ο χρόνος μετριέται από την καταραμένη μέρα από την οποία άρχισε τούτη η συμφορά - από την πρώτη μέρα του Χριστιανισμού! Γιατί να μην τον μετρούμε από την τελευταία μέρα του Χριστιανισμού; Γιατί όχι από σήμερα; Επαναξιολόγηση όλων των αξιών!”

(Friedrich Wilhelm Nietzsche - «Αντιχριστός»)

Ο Εθνικοσοσιαλισμός και η Νεότητα Με τους σκύμνους της Λευκής Πάτρας

Του Αριστοτέλη Καλέντζη

Υπάρχει μια πολυσύλλαβη λέξη που, απ' τον καιρό των αριστοφάνειων κωμωδιών ως την σημερινή εποχή της αγοραίας παραφροσύνης, δεν έπαψε - με περιοδική συχνότητα - να καταχτά την κορυφή του καθημερινού κοινωνικού λεξιλογίου - η λέξη αυτή δεν είναι άλλη απ' την «*διαμαρτορία*».

Ουρές ατέλειωτες διαδηλωτών στην Ιστορία τούτου του Κόσμου αφιέρωσαν τα μήκη τους στον αυτοσκοπό της ομαδικής σάλευσης, άλλοτε κάτω από ένα τετριμμένο αντιπολεμικό πρόσχημα, άλλοτε κάτω από ένα φθαρμένο αντιεξουσιαστικό σύνθημα, άλλοτε διεκδικώντας κοινωνικές... παροχές (π.χ. άρση της ποτοαπαγόρευσης!). Μέχρι χθες, η φύση της κοινωνικής διαμαρτυρίας φρόντιζε να φορά την αβόλλα μιας ωραιοφανούς «αιτίας» ίσως γιατί η πρωτοτυπία της Βαβυλωνιακής εξισωτικής αχρωματοψίας μόλις σήμερα ανακαλύπτει πως το τίποτα δεν έχει ανάγκη από τίποτα! Έτσι οι διαμαρτυρητές κάθε σύγχρονης συνομοταξίας (βιολογικής, ιδεολογικής κλπ) ξέστρωσαν τα λερά παπλωματοσέντονά τους, τα μπογιάτισαν με ευτελισμένα σφηνογράμματα μετατρέποντάς τα σε ευκαιριακά «πλακάτ» και, απαραίτητως συνδικαλισμένοι, ξεχύθηκαν να διαδηλώσουν τα ακόμα κι απ' τους ίδιους ακατάληπτα αιτήματά τους στην σκιά σαχλεπίσαχλων συμβόλων. Και σαν τις ετοιμόπνιγες μαούνες επιδόθηκαν σε τραγικές προνεύσεις και διατοιχίσεις πάνω στα κύματα του πρωτόγονου αλληλοερεθισμού, πριν να καταποντισθούν στην άβυσσο του, εντέχνως υποδαυλισμένου, φανατισμού τους του εστερημένου φραγμών.

Αχρείοι αποπλανητές μασκαρεύουν το λύκειο σφρίγος άλλοτε σε γραβατοφορεμένο αστισμό κι άλλοτε σ' αφιονισμένο πασιφισμό

Άμοιρα στίφη που ξεγλίστρησαν μέχρι τα κράσπεδα των πεζοδρομίων για να γίνουν στόχοι και πειραματόζωα φρουδιανών εμπόρων σ' ένα χυδαίο πρόγραμμα εκπομπής πασιφιστικού καταναλωτισμού πάνω απ' τα φρακαρισμένα φρεάτια υπονόμων των αποχετευτικών δικτύων των σημερινών μεγαλουπόλεων.

Όμως, ας μη στεκόμαστε μόνον στο φαινόμενο της πάντα επίκαιρης συλλογικής παρασάλευσης ή στην ανάλυση των υπόπτων «αλιευτικών» επιδιώξεων των εφήμερων δημαγωγών του καιρού μας - υπάρχουν και οι θετικώς εξεγειρόμενοι ενάντια στο τηλεχειριζόμενο έκτρωμα που φαίνεται να δεσπόζει στους κοινωνικούς ορίζοντές μας και αξίζει η ανασκίρτηση πάνω στις τάσεις αυτών των εξεγερμένων όχι από μίαν απλή συγκινησιακή φόρτιση αλλά από συμμετοχική υποχρέωση.

Υπάρχουν και οι θετικώς, οι ευλόγως, εξεγειρόμενοι - υπάρχουν και κάποια... παιδιά τα οποία, ασχέτως αν φαινομενικώς ουδέποτε κατωχύρωσαν την αιτία της όποιας επανάστασής τους, παραληρούν στο άκουσμα μιας υψίσυχνης μελωδίας κινητήρος πολυκύλινδρης μοτοσυκλέτας. Αυτά τα παιδιά που με μια νευρώδη αναστροφή της δεξιάς μανίλιας του δικύκλου τους κάνουν την εξάτμισή τους να εκπυρσοκροτεί θρυμματίζοντας το παραμορφωτικό τζάμι του αστοσυντηρητισμού των γεννητόρων τους. Σε τούτη την προσέγγιση της μόνης διαμαρτυρίας που ακόμα κι αν δεν υπήρχε θα έπρεπε να εφεύρουν οι κοινωνίες, της διαμαρτυρίας των Νέων, δεν θα μπορούσαμε ως Εθνικοσοσιαλιστές να έχουμε για ορμητήριο την πρόθεση που αναβρύζει από το στέρφο ρωγοβύζι του αμπελοφιλοσόφου ηθικολόγου - αντιθέτως, ως άλλοτε ή και νυν συνηλικιώτες δεν μας κινεί τίποτ' άλλο παρά το καθήκον ενδοστροφικής αυτοκριτικής των υπάρξεών μας.

Δολεροί γητευτές, απολύτως συνταυτισμένοι με τις σιωνιστικές σκηνοθετικές απόψεις, κατεδπάνησαν -κατά περιόδους- τις σκυθρωπές «νοικοκυριστικές» ή «προοδευτικές» χορογραφίες τους στο να παραλλάξουν το κάτασπρο νεολαϊστικό φέγγος σε λίκνισμα αρρυθμώς ορχουμένων ναγιών οι οποίες, βεβαίως, να μην πορεύονται επάνω στους αδέκαστους κανόνες της προσωδιακής ή της στιχουργικής τονικής αλλά να διολισθαίνουν ταπεινά και μαζικά το φοιιδωτό κορμί τους ανάμεσ' απ' τους γογγυσμούς και τις κατάρες μιας χιμαιρικής ασυναρτησίας. Με λόγια νεκταρόσταγα, διαπεραστικά, σαν τον γόο της σπαραξικάρδιας ροκάνας, τούτοι οι αχρείοι αποπλανητές, κατάφεραν στους πρόσφατους (αλλά και αλλοτινούς...) καιρούς να ρίξουν κάμποσο βουρκόνερο στον (διαφορετικώς, άνυδρο) ιουδαϊκό νερόμυλο και να μασκαρέψουν το λύκειο σφρίγος άλλοτε σε γραβατοφορεμένο αστισμό, άλλοτε σε αφιονισμένο πασιφισμό με τζιβανωτές παραγναθίδες. Έτσι ξάσπριζαν τα μαλλιά της Μάνας Φυλής που έμεινε να κλαίει και να μύρεται βλέποντας τ' αγνά λεχούδια της ν' αλέθονται ανάμεσα στα αδηφάγα σαγόνια των προσεταιρισμένων της παρακμής, αυτά τα νεογνά της που τα στρέβλωσε το τραχύ σημιτικό σάγμα κι από στιβαροί λαμνοκόποι ενός σκαριού γεμάτου Αξίες και Ιδανικά γίναν οι αρνητές της φυλετικής φυσιολογίας με νεκρωμένους τους νευρομεταβιβαστές τους εξ' αιτίας μιας καλπάζουσας λυμφατικής διανοητικής μετάλλαξης.

Πάμπολλοι απερίσκεπτοι «νάγκα», δαίμονες της ινδικής μυθολογίας με ανθρώπινο πρόσωπο και σώμα φιδιού, οι νεάλωτοι λευκοί σύρθηκαν τραβηγμένοι από ένα πνιγηρό λητάρι πάνω σ' ένα τραπέζι συναλλαγών και εκεί αφέθηκαν να ρέβουν και να χτικιάζουν απ' την αντιμιοθία της νοσηρής αστογεροντικής (των

γεννητόρων τους) συναλλακτικότητας η οποία παρεχώρησε το αίμα των σκύμων της φυλής σε ιταμά αλιβερίσια.

Είναι καιρός να δούμε τον Εσταυρωμένο όπως ο Salvatore Dali - όχι από κάτω προς τα πάνω αλλά, χωρίς συμπλέγματα ενοχής ή ικεσίας, από πάνω προς τα κάτω. Το βλέμμα μας θα πρέπει να στραφεί σαν τον ευλαβικό ξεβοτανιστή στις προσχώσεις της νεολαϊστικής διαμαρτυρίας για ν' απαλλάξει τα λευκά νιοβλάσταρα από τα ζιζάνια εκείνα που τ' αγριεύουν και τα παραμορφώνουν. Και ψάχνοντας γι' αυτά τα παράσιτα-αίτια, το πρώτο που αναφαινεται εμπρός μας είναι οι τραγικές γκριμάτσες των δήθεν λαϊκών ταγών, των τυχάρπαστων «ηγεμόνων» που δεν κυβέρνησαν την Φυλή με το χαμόγελο του φυσικού Μεγαλείου αλλά που σάρκασαν την ανέχεια των Λαών με την δοτή σοβαροφανή βλοσυρότητα της καλοσιδερωμένης γραβάτας τους ή, κατά περίπτωση, της σκοπίμως τσαλακωμένης τραγιάσκας. Αυτών, των αριστεροδεξιών τροφαντών σερταριών που με εκατέρωθεν ναρκισσισμούς τους γίναν οι νεκράγγελοι των Νεολαιών, οι σκοτεινοί περατάρηδες των αλλόπνων φυλετικών εχθρών!

Με τον ταξικώς συμπεροντολογικόν ανταγωνισμό τους και μυριορεγόμενοι -καθένας με τον εαυτό του- το υλικό προβάδισμα, κατάτμησαν τους Νέους το ίδιο όπως κι ολάκερα τα κοινωνικά σύνολα σε αντιπαλαιούσες κομματικές ληστοσυμμορίες που αλληλοϋποβλέπονται για τον αυτοσκοπό της επιβολής ενός κούφιου ψευτοσυμβόλου, ενός ποδοσφαιρικού χρώματος κενού κάθε πολιτιστικού αντικρύσματος. Κι αυτοί ήσαν που, από καταβολής σημαντικής αντιπαλότητας, όχι μόνον τεμάχισαν την Νεότητα, αλλά πριόνισαν και τις, ανάμεσα σ' αυτά τα αποτμήματα, όποιες γέφυρες επικοινωνίας. Έτσι διαμόρφωσαν τις εξατομικευμένες κυψελίδες διαίρεσης κι απομονωτισμού των Νέων, ενώ, με τον μακιγιαρισμένο ταρτουφισμό τους... σπάραζαν για το ίδια ευθύνη κατάντημα των παιδιών τους και με τελετουργική βαναυσότητα νομοδιψούσαν υπέρ της... σωτηρίας των παραστρατημένων τους!

Υστερα ήρθαν τα «μοντερνιστικά» ρουθουνίσματα των αφόδιων κολεοπτέρων μαζί με τα εμετικά μυγοκαθίσματά τους -τους λογής, λογής συρμούς- που στάθηκαν καινούργιες αφορμές για να δούμε, στην δεκαετία του '60, τους συνομηλικούς μας απαράλλαχτους με ...ταράνδους της τέταρτης μεσοπαγετώδους του πλειστοκαίνου, ξεσηκωμένους από τα άδυστα κάποιου ανήλιαγου σπηλαιού, χωρίς κρίση και προσωπικότητα, ισοπεδωμένους φασουλήδες στα χάσκαρα της σιών - κι από κεί και πέρα, σαν επιδημία που διασχίζει τα συνοριακά οροθετήματα χωρίς διαβατήριο και βίζα, η μεγάλη πανούκλα των δολοφονικών ψυχοτρόπων τρύπωσε στη λευκή Νεογενιά μέσα από τα ειρηνόφιλα κηρύγματα, τα αντιφασιστικά, των δηλητηρι-αστών της. Οι εκφυλιστικοί κρωγμοί των πρεζεμπόρων του αντιφασισμού, τελικώς, πέτυχαν να τοξινώσουν μέχρι θανάτου την λευκή Νιότη και εν ονόματι της (δήθεν) «ελευθερίας» να την θέσουν υπό τον στραγγαλιστικότερο έλεγχο των ναρκωτικών και, το χειρότερο, της απεμπόλησης των Αξιών. Οι αντιφασίστες θανατέμποροι, παροχετεύοντας με τις σύριγγές τους το δηλητήριο του "Make love not War" και των παρελκυστικών υποσχέσεων αντιφασιστικών «παραδείσων» στις φλέβες των λευκών Νεολαιών, κατάφεραν τον ευτελέστερο εξανδραποδισμό όσων προορίζονταν να μεταφέρουν την δάδα ενός, έτσι κι αλλιώς, άσβεστου Πολιτισμού μέσα στον Χρόνο. Η διάλυση, εν τέλει, προέκυψε μέσα απ' τα δημαγωγικά μικρόφωνα των πολιτικάντηδων της Νέας Εποχής, μέσα απ' τα οποία δεν εκπηδούσε πολιτικός λόγος αλλά δηλητηριώδες χασισεκπινοές κοινωνικού πολυσασμού.

*Αυτοί που κατάτμησαν τους Νέους σε
αντιπαλαιούσες ληστοσυμμορίες... σπαράζουν
υποκριτικά για το κατάντημα των παιδιών τους*

Από τότε, απ' την εμφάνιση της καταγίδας του μεθοδευμένου αντιφασισμού των πρεζεμπόρων, από τις αρχές της δεκαετίας του '60, η λευκή Νεολαία, αντί να «απελευθερωθεί» απ' την «τυραννία» του Φασισμού (όπως οι δημαγωγοί-πρεζέμποροι της υπήσχοντο...) βρέθηκε υπόδουλη προσκύνησης σαθρών τοτέμ υποταγής κι εξαθλίωσης. Αντί της «απαλλαγής» από τις μιλιταριστικές στολές βρέθηκε ομοιόμορφα και κονσερβαρισμένα φασκιωμένα μέσα στα εβραϊόφερτα μπλου-τζίν τα οποία υπεκατέστησαν αυτό που ήρθαν για να καταργήσουν. Αντί της «λύτρωσης» από την φασιστική πειθαρχία που -υποτίθεται- περιέστειλε την ατομική ελευθερία, βρέθηκε σκλάβια του αγελαίου κώδικα αντιφασιστικής υποταγής που υπαγόρευσε μέσω των φερεφώνων του ο αθέατος εβραίος για να κοντρολλάρει ευκολότερα αυτούς που σκόπευε να εκζυμήσει (ηθικά και υλικά). Αντί να αναβεί, καταβαρυνώθηκε!

Η ηλικιακή ανωριμότητα δεν επέτρεψε στους λευκούς σκύμνους να ερμηνεύσουν όπως θα έπρεπε τις προθέσεις και τις υλακές ξενόσταλων πρεζεμπόρων, διαφορετικά θα αντελαμβάνοντο εγκαίρως ότι οι εβραϊόσταλοι διαχειριστές αντιφασιστικής ηρωϊνης δεν επιχειρούσαν τίποτα άλλο παρά την εγκαθίδρυση ενός στυγνού «χαλίφη» στην θέση του φυσικού φυλετικού Ταγού.

Κάτω από την σκιά των απατηλών τοτέμ του ψυχοτροπικού αντιφασισμού συνέχιζαν οι διαμαρτυρίες των λευκών Νεολαίων - και ζητούσαν -ζητούν- πολλά, όλο και περισσότερα, ενώ οι ένοχοι γεννήτορές τους επιδεικνύουν την παρατεταμένη -δήθεν- απορία και ...αγωνία για τις τύχες των παιδιών τους! Και ζητούν ακόμα μίαν ελευθερία που τους έταξαν και επί δεκαετίες (χιλιετίες) δεν φάνηκε στον ορίζοντα των προσδοκιών τους - και ζητούν έναν πλέον ανθρώπινο κώδικα «ζην» ή έστω έναν ηπιώτερο κώδικα «θνήσκειν». Αντ' αυτών, τους προσφέρθηκε ο αναξιώτερος των θανάτων, με την βελόνα καρφωμένη στην φλέβα κι ένα πανηδονιστικό αποσάρωμα έυτελιστικής σεξουαλικότητας που κατέληξε στην θανάτωση του έρωτος: *AIDS!* Αυτό ήταν το αντιμίσθιο της προτίμησης του «καλού» αντιφασισμού έναντι του «κακού» Φασισμού. Και σήμερα πια δεν επιτρέπεται η χρήση φαιάς ουσίας του Κόσμου προς κατευθύνσεις και τομείς ουσιαστικής Προόδου διότι είναι δεσμευμένα, μεταξύ άλλων, σε θέματα βασικής επίζησης όπως η σωτηρία από τα θανατηφόρα ναρκωτικά ή από το θανατηφόρο *AIDS* ή από τα τόσα θανατηφόρα (και μόνο *θανατηφόρα*) που εκόμισε ο αντιφασισμός των δημοκρατιών του Κόσμου!

Χάθηκαν, όμως, για πάντα οι ελπίδες της έλευσης ενός χαρμόσунου αγγελιαφόρου που θα ξανααστήσει τους λευκούς σκύμνους. Το κατηγορηματικό «όχι» το αποκρίνονται απ' το βάθος της πρόσφατης φυλετικής Ιστορίας μας οι δωδεκάχρονοι υπερασπιστές του Βερολίνου, οι φλόγες του αυτοπυρπολημένου κορμιού της Γιάν Πάλατς στη Πράγα του 1969 κι ακόμα μακρύτερα, στα όρια της Ευρώπης, στην Κύπρο του 1955, το ηρωικό παράδειγμα των ημιθέων της Ε.Ο.Κ.Α.! Η πανίσχυρη λευκή φυλετική κράση διετήρησε ανέγγιχτη την αλκή των παιδιών της που, σε στιγμές σωστής διαπαιδαγώγησης, δρομεί πάντα σε αξιοκρατικές συντεταγμένες. Κι αυτές οι στιγμές *σωστής διαπαιδαγώγησης* θα έπρεπε να προσδιοριστούν προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι, στο, μέλλον, οι θηριάλωτοι επιτέλους θα καταστούν θηριοφόντοι αναπτύσσοντας τις απαραίτητες άμυνες φυλετικής επιβίωσης.

Είναι αλήθεια πως η αινιγματική, λευκή, νεανική ψυχή πάντα χαρακτηρίζετο απ' το περίγραμμα του Ιππότη μαχητή στις μακρινές Σταυροφορίες - αν ψάξουμε στο παρελθόν του καθενός από μας σίγουρα θα το επαληθεύσουμε! Αυτή η ψυχή ήταν πάντα άγνωρη της ιδιοτελείας κι αδιαπήδητο στεγανό της ενάρτησης προσταγής! Κι όποιος δεν το εννόησε ποτέ δεν μίλησε την απόρρητη γλώσσα της περίτεχνης ετούτης ψυχής, ενώ, εκείνος που έγκαιρα το επεσήμανε είχε την χαρά της πλέον ελπιδοφόρας εξίσωσης μέσα στους συμπερασματικούς ορίζοντές του, εκείνης της εξίσωσης που διασυνδέει μέχρι πλήρους ταύτισης τους στοιχημένους βλαστούς της ρωμαλέας Δωρικής Πάτρας με τους συντεταγμένους βλαστούς των

συγκαιρινών μας Panzerdivisionen. Αυτός ο εν συμπεράσματι ευτυχής δεν μπορεί να είναι άλλος από εκείνον που ζει και μάχεται για την κατάκτηση του Αύριο:

«... Λέγεται συνήθως πως όποιος έχει μαζί του την Νεότητα έχει και το Μέλλον. Εμείς όμως αποδείξαμε το αντίθετο: όποιος αγωνίζεται για το Μέλλον έχει μαζί του και την Νεότητα! »

(J. Goebbels "TAGEBUCH" 1'X'32)

Για τον Εθνικοσοσιαλισμό το ζητούμενο δεν είναι ο περιστασιακός προσεταιρισμός των Νέων, όπως ακριβώς είναι για τον αντιφασισμό. Ο Εθνικοσοσιαλισμός α ριογι, ως μαχόμενος υπέρ του Αύριο, δεν έχει απλώς «μαζύ» του τους Νέους αλλά, συνυφαίνοντας με την μείζονα κοινωνία, συνυφαίνεται με τους Νέους και υπέρ αυτών υπάρχει - γιατί Νεότητα = Μέλλον!

Ποιες είναι, λοιπόν, οι στιγμές σωστής «διαπαιδαγώγησης» των Νέων; Ασφαλώς, εκείνες κατά τις οποίες επαληθεύεται εκ μέρους της Πολιτείας η προσδοκία μάχης υπέρ του Μέλлонτος, όταν γίνεται σαφής εκ μέρους της Πόλης η θέληση για Επικράτηση έναντι παντός επιβούλου! Έτσι και μόνον έτσι μπορεί κανείς να ξαναζεύξει τα γιοφύρια ανάμεσα στις αποκομμένες νησίδες της Νιότης και να επανασυνδεθεί με τους πληρεξουσίους του φυλετικού Μέλлонτος: τους Νέους!

Ας ερμηνεύσουμε, πέρα από την θέαση της απλής μουσικής πλαστικής, το "Radio Activity" των Kraftwerk - δεν είναι, άραγε, ένας καταγγελτικός μορσικός

καταπέλτης ενάντια στους «μονωτήρες» των κατατετημένων νησίδων των Νεολαιών μας; Δεν είναι ένα συνεχές μαστίγωμα ενάντια στις Πόλεις που βυθίζονται στην σιωπή σεληνιακών κρατήρων κάθε απαίτηση επιβίωσης των πολιτών τους; Στην θέση της λαλιάς η ηλεκτρεκένωση - στη θέση των φθόγγων ο κλωνισμός - επιτέλους, τόσο δύσκολο είναι ν' αποκατασταθεί η φυσιολογία της επικοινωνίας και, μάλιστα, της επικοινωνίας με τους Επιγενομένους; Για τον Εθνικοσοσιαλισμό ουδέποτε τέθηκε παρόμοιο ζήτημα!

Ο Εθνικοσοσιαλιστής, θεόπιτης και θεουργός, μπορεί να καταδείξει τον μεγάλο ένοχο που κρύβεται πίσω απ' τις παρελκυστικές ψευδο- όσο κι επικίνδυνες εξεγέρσεις και καταβαραθρώσεις των Νέων - τον αμετανόητο εβραίο, ίδιο σε όλες τις εποχές, φορέα της ίδιας αμείωτης σατανικότητας, του ίδιου αμείωτου αρριβισμού, της ίδιας αμείωτης ιδιοτελείας, υποουλότητας, μοχθηρίας. Να θυμηθούμε, μήπως, την χαρακτηριστική εκείνη περίπτωση του εβραίου ψευτο-Μεσσία, ψευτο-μυστικιστή Σαββατάι Σεβί (1666) ο οποίος δεν δίστασε να ασπασθεί τον Μωαμεθανισμό και να παραδώσει τους ομοφύλους οπαδούς του βορά στην μήνη του Σουλτάνου χάρη των ευτελών ατομικών συμφερόντων του; Κάτι ανάλογο δεν διαπράττει και ο μετά από αυτόν εβραίος εκμεταλλεζόμενος αφελείς αλλοδόξους θιασώτες της απάτης του και παραδίδοντάς τους βορά στην σκοπούμενη εξαθλίωση και στον θάνατο;

Η λυτρωτική του Εθνικοσοσιαλισμού μεθόδευση μεστώνει εκκινώντας από την παραδοχή σύμφωνα με την οποία τα φυλετικά οχυρά είναι οι Νέοι και τα οχυρά πρέπει πάντα να είναι όρθια κι ακέραια - πρόωπιτη πρόβλεψη, η ενδυνάμωση των οχυρών μας, η θωράκιση της φυλετικής άμυνάς μας; της Νεολαίας μας!

Ο Τζούλιο Τσεζάρε Αντρέα Έβολα γεννήθηκε το 1889 στη Ρώμη. Σε νεαρή ηλικία συμμετείχε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και αργότερα βρέθηκε στην πρωτοπορία του Ιταλικού ντανταϊσμού. Αναδείχθηκε σε κορυφαίο μελετητή των Αρίων εσωτερικών παραδόσεων. Δραστηριοποιήθηκε στο πλευρό του Άξονος μέχρι το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τραυματίστηκε βαριά κατά τη διάρκεια βομβαρδισμού στη Βιέννη. Μετά τον πόλεμο, συνέχισε το πολυσχιδές έργο του μέχρι την τελευταία του το 1974 στη Ρώμη. Ορισμένοι τίτλοι βιβλίων του: *Εξέγερση Ενάντια στον Σύγχρονο Κόσμο, Ανθρωποι Ανάμεσα στα Ερείπια, Ιππεύοντας την Τίγρη, Παγανιστικός Ιμπεριαλισμός, Τρεις Όψεις του Εβραϊκού Προβλήματος, Σύνθεση του Δόγματος της Φυλής, Η Μεταφυσική του Φύλου. Το κείμενο που ακολουθεί πρωτοδημοσιεύτηκε το 1939 από τη στήλη Diorama Filosofico της εφημερίδος Regime Fascista.*

Χτίζοντας την ελίτ του μέλλοντος πάνω στο Αίμα

Η φυλή ως θεμέλιο μιας τάξεως ηγετών

Του Τζούλιο Τσεζάρε Αντρέα Έβολα

Στο προηγούμενο άρθρο μας στο Diorama, αναρωτηθήκαμε, εάν, εκτός από τις γενικές εφαρμογές φυλετικής και εθνικής υγιεινής και, βεβαίως, την υπεράσπιση της γενετικής μας κληρονομιάς από τις επιμιξίες, το δόγμα της φυλής θα έπρεπε να περιοριστεί σε μια απλή «διδασκαλία» ή εάν, στη χώρα μας, θα έπρεπε, αργά ή γρήγορα, να αποτελέσει τη βάση μιας αληθινής «παιδείας» για μια ορισμένη φυλετική ελίτ με ειδικά καθήκοντα πνευματικής και πολιτικής φύσεως.

Με άλλα λόγια, οφείλει κανείς να αναρωτηθεί, εάν και στην Ιταλία, με δεδομένη την ύπαρξη αναλόγων αναγκών, θα έπρεπε να προχωρήσουμε σε εφαρμογές ανάλογες αυτών του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλισμού, οι οποίες, παρά το ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός αναπτύχθηκε πιο πρόσφατα σε σχέση με τον Ιταλικό Φασισμό, έχουν ήδη διαμορφωθεί, με τη δημιουργία επί παραδείγματι του Adolf Hitler Schule, των σχολών ευελπίδων του Τάγματος Ordensburger, των σχολείων στελεχών των SS. Πράγματι, όλοι οι ανωτέρω γερμανικοί θεσμοί καταδεικνύουν μια ξεκάθαρη πρόθεση για μια πολιτική επιλογή, στην οποία οι αντιλήψεις περί φυλής πρέπει να έχουν θεμελιώδη ρόλο και την αξία μιας μορφοποιητικής δύναμης.

Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Πρέπει να γίνει παραδεκτό πως το ζήτημα της μελλοντικής άρχουσας τάξεως είναι εκ των αυσιωδεστέρων για ένα επανορθωτικό κίνημα. Ίσως, κατά τα αρχικά στάδια του αγώνος για κατάκτηση της εξουσίας και κατίσχυση επί των εξωτερικών εχθρών η δημιουργία μιας τέτοιας τάξεως να μπορεί να αναβληθεί.

Σε δεύτερη φάση όμως, πρέπει να εκκινήσει, προκειμένου να σταθεροποιηθεί και να διατηρηθεί ο οργανισμός, τον οποίο δημιούργησαν οι «άνδρες της μοίρας». Και εδώ, το δόγμα της φυλής πρέπει οπωσδήποτε να συμβάλει - και όχι να περιορίζεται στην ακαδημαϊκή σφαίρα ή να εξαντλείται σε πολιτικές και προπαγανδιστικές ρητορείες.

Βεβαίως, προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι το συγκεκριμένο δόγμα να προσλαμβάνεται στην ολότητά του και, επομένως να μην μένει περιορισμένο στη βιολογική, ανθρωπολογική σφαίρα («φυλετισμός πρώτου βαθμού»), αλλά να προχωρά και στη θεώρηση της φυλής ως απτής πραγματικότητας της ψυχής, του χαρακτήρος, του βίου και περαιτέρω, της φυλής ως «κοσμοειδώλου» και φυλής του πνεύματος («φυλετισμός δεύτερου και τρίτου βαθμού»).

Οφείλουμε να έχουμε υπόψη μας ότι: Η οποιαδήποτε ανεξέλεγκτη εθνοτική αλλοίωση έχει ως αίτιό της την παρακμή του προσωπικού αισθήματος ευθύνης και την τυραννία των υλιστικών ατομικιστικών και συναισθηματικών προτιμήσεων, ενώ επιφέρει ως αποτέλεσμα τον περαιτέρω εκφυλισμό λαών και πολιτισμών.

Κατά τον Έβολα, το Σώμα των SS ήταν η σοβαρότερη προσπάθεια για τη δημιουργία μιας φυλετικής ελίτ.

Το δόγμα της φυλής πρέπει να προχωρά στη θεώρηση της φυλής ως απτής πραγματικότητας της ψυχής, του χαρακτήρος, του βίου

Επομένως, ο φυλετισμός πρώτου βαθμού δεν πρέπει να αγνοηθεί κατά τη δημιουργία μιας νέας άρχουσας τάξεως.

Βεβαίως, υπό τις παρούσες συνθήκες και ειδικώς μάλιστα στην Ιταλία, ενδέχεται, σωματικά γνωρίσματα μιας φυλής να συνυπάρχουν με τα ψυχικά χαρακτηριστικά μιας άλλης φυλής.

Όμως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, πλην κάποιων αξιολογημάτων εξαιρέσεων, όταν η έρευνα και, εν συνεχεία η επιλογή περιοριστεί σε ένα δείγμα που φέρει τα σωματικά γνωρίσματα του, κατά τη γνώμη μας, ανωτέρου φυλετικού τύπου, δηλαδή του Νορδικού Αρίου, τότε είναι πιθανότερο να εντοπιστούν και οι αντίστοιχες πνευματικές ποιότητες, κάτι που θα ήταν δυσχερέστερο, εάν η έρευνα δεν λάμβανε υπόψη τη βιολογική φυλετική τυπολογία, καθώς και το γεγονός ότι η φυλετική καθαρότητα στο βιολογικό ανθρωπολογικό πεδίο συχνά αποτελεί ένδειξη μιας κληρονομικότητας υπόγειας μεν, αλλά πιθανότατα ακόμη ζωντανής.

Άλλωστε, δεν μπορούν να αγνοηθούν τα πλεονεκτήματα της επιβλητικότητας και της υποδειγματικής εμφανίσεως, όταν οι ηγέτες διαθέτουν μια αριστοκρατική παρουσία, αρχοντιά κατά το κοινώς λεγόμενο, αντί να είναι διοπτροφόρα, δύσμορφα, καχεκτικά και αντισυμβατικά ανθρωπάκια.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΠΙΛΟΓΗ

Αφού καθοριστούν τα κριτήρια και γίνει η πρώτη επιλογή μέσω του φυλετισμού του πρώτου βαθμού, θα πρέπει, με οδηγό μας τον φυλετισμό δευτέρου και τρίτου βαθμού, να προχωρήσουμε στην εξέταση ποιοτήτων βαθύτερων και πιο ουσιαστικών από την εξωτερική εμφάνιση.

Ένα ευδιάκριτο χαρακτηριστικό των συγχρόνων επανορθωτικών κινήσεων είναι η αντίθεσή τους στον διανοουμενισμό και τον ορθολογισμό. Τέτοιου είδους κινήματα διαπνέονται από ηρωικές και δραστήριες δυνάμεις, ανεμμήνευτες από τη λογική.

Ενα από τα αποφασιστικά για το μέλλον μας καθήκοντα θα είναι η σύνδεση των μύθων αυτών των κινήσεων με τα κληρονομικά ένστικτα.

Ορισμένες ιδέες και εκφραστικά σχήματα, που προς το παρόν εμπνέουν και καθοδηγούν μόνο στον βαθμό που ξεσηκώνουν τις εθνικές μάζες, πρέπει να βρουν έναν τρόπο εκδηλώσεως, ο οποίος, τουλάχιστον σε μια ελίτ, θα σχετίζεται οργανικώς με τη φυλή και τη βαθύτερη παράδοση, ούτως ώστε οι ιδέες των κινήσεων μας να διαφοροποιούνται από τους συλλογιστικούς μύθους, οι οποίοι μερικές φορές ασκούν ανάλογη επιρροή στις μάζες, αλλά αποτελούν την απόλυτη άρνηση προς οτιδήποτε στηρίζει τη φυλή, την παράδοση, την πατρίδα.

Επομένως, θεωρούμε ότι στο δεύτερο στάδιο, η επιλογή πρέπει να γίνει με λεπτομερή και συνεχή εξέταση της πολιτικής ευαισθησίας μέσα σε μια ομάδα, η οποία ήδη ανταποκρίνεται στα προαναφερθέντα βιολογικά κριτήρια φυλετικής επιλογής.

Τώρα πλέον, θα εξετάζεται το κατά πόσον οι κεντρικές ιδέες της Φασιστικής Επανάστασεως μιλούν στο ίδιο το αίμα, ούτως ώστε να μπορούν να μετουσιωθούν σε μια βαθύτερη πραγματικότητα, αντί να στηρίζονται απλώς στην κοινή λογική ή σε έναν συγκεχυμένο ενθουσιασμό.

Όσοι κατορθώσουν, μέσα από τις κατάλληλες δοκιμασίες, να αποδείξουν ότι κατέχουν αυτή την ικανότητα (η οποία στη συνέχεια θα αντιστραφεί περαιτέρω και θα ενισχυθεί με τις κατάλληλες μεθόδους και πειθαρχίες), αυτοί θα μπορούν να

Η φυλετική ελίτ μπορεί να ανέλθει στο επίπεδο ενός Ιπποτικού Τάγματος... που θα χτυπά τον εχθρό σε όλες του τις μορφές, ορατές και αόρατες

κατέχουν υψηλές πολιτικές θέσεις και ιδίως, αυτό που στη Γερμανία αποκαλούν «επίβλεψη της Εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας».

Όπως η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δημιούργησε ειδικούς θεσμούς επιφορτισμένους με την επίβλεψη των ζητημάτων δογματικής ορθοδοξίας, έτσι και η εν λόγω ελίτ, βασισμένη στο Φασιστικό της ένστικτο και τη φυλετική της συνείδηση, θα ελέγχει οποιοδήποτε στοιχείο της ιταλικής κουλτούρας, το οποίο σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με τις αρχές και τις προϋποθέσεις για τη Φασιστική ανανέωση και ανάπτυξη.

Ένα από τα καθήκοντα της εν λόγω ελίτ θα είναι η εκκαθάριση και η βελτίωση του πολιτισμού και της κουλτούρας. Σε αυτό ειδικώς το πεδίο πρέπει να δοθεί η δέουσα προσοχή, ώστε να μη βυθιστούν στον βάλτο της γραφειοκρατίας αρμοδιότητες ζωτικής σημασίας και να μην καταλήξουν απλή δέσμη μέτρων που θα εφαρμόζονται κατά γράμμα, χωρίς όμως το πνεύμα, το οποίο είναι και το ουσιαστικό σε ένα πεδίο τόσο ευαίσθητο και πολύμορφο.

ΠΡΟΣ ΜΙΑ «ΝΕΑ ΤΑΞΗ» ΚΑΙ ΕΝΑ «ΝΕΟ ΤΑΓΜΑ»

Στη Γερμανία, η πιο σοβαρή απόπειρα για τη δημιουργία μιας ελίτ είναι τα SS. Ενδιαφέρον είναι το ότι ο Χάινριχ Χίμλερ, επικεφαλής των SS (τα οποία θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε «Φρουρά και Τάγμα της Εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασης»), είναι ταυτοχρόνως και επικεφαλής της Μυστικής Κρατικής Αστυνομίας (Γκεστάπο), ενώ οι υψηλόβαθμοι υφιστάμενοί του έχουν κι αυτοί ανάλογες θέσεις και στα δύο σώματα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Χίμλερ και ολόκληρο το σώμα των SS αναφέρονται απευθείας και αποκλειστικώς στον Χίτλερ.

Αυτό δείχνει πως είναι απαραίτητο η περί «αστυνομίας» αντίληψη να ξεπεράσει τη στενή έννοια που είχε στο παλιό, δημοκρατικό και θετικιστικό κράτος, στους κόλπους του οποίου, ο ρόλος της περιοριζόταν στην αντιμετώπιση των παραβατών του νόμου και ορισμένων ανατρεπτικών (με τη στενή έννοια του όρου) στοιχείων.

Το νέο ολοκληρωτικό κράτος είναι ένας οργανισμός που οφείλει να υπερασπιστεί τον εαυτό του όχι μόνο ενάντια στις φανερές επιθέσεις, αλλά και ενάντια σε κάθε αδιόρατη διείσδυση, ενάντια σε οτιδήποτε θα μπορούσε να το εξασθενήσει, διευκολύνοντας έτσι τη δράση τυχόν «μικροβίων» και «τοξινών». Επομένως, εκτός από την άμυνα, απαραίτητη είναι η πρόληψη και η αντεπίθεση.

Με αυτή τη λογική, τα καθήκοντα που προκύπτουν δεν σχετίζονται τόσο με τις διατάξεις του ποινικού κώδικος ή άλλων νόμων. Περισσότερο απαιτείται μια λεπτοφυής δράση επιτηρήσεως και προστασίας, η οποία θεωρεί τα ζητήματα ήθους και πνεύματος εξόχως σημαντικά και η οποία θυμίζει περισσότερο «Ιερά Εξέταση» (με τη θετική έννοια) παρά «αστυνομία».

Και τούτο διότι η αληθινή δύναμη της Επανάστασης βρίσκεται στην Κοσμοθεωρία της και στις μεγάλες θεμελιώδεις ιδέες της. Τυχόν παραμόρφωση ή εξασθένησή τους θα οδηγήσει τον πολιτικό-κομματικό μηχανισμό σε θανάσιμη παρακμή.

Επομένως, καθίσταται προφανές πως τίποτε δεν θα ήταν πιο καταστρεπτικό και αναποτελεσματικό από τη γραφειοκρατία, αλλά και τίποτε πιο ουσιαστικό από την ύπαρξη μιας λεπτοφυούς ευαισθησίας, μιας φυλετικής ευαισθησίας, ενός ένστικτου που θα μπορούσε να αναπτυχθεί ακόμη και στα όρια του αποκρυφισμού.

*Άνδρες των SS
παρελαύνουν
μπροστά στον
Φόρερ,
παρουσία του
Χάινριχ
Χίμλερ*

Έχοντας υπόψη μας τα λεγόμενα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», οφείλουμε να αναρωτηθούμε, εάν υπάρχουν τα περιθώρια για να υποτιμήσουμε τη σημασία, αλλά και τις δυσκολίες της συμπήξεως στοιχείων με ικανότητες τουλάχιστον ισάξιες των ικανοτήτων που διαθέτουν οι μυστικοί ηγέτες της παγκόσμιας ανατροπής και με γνώση όλων των μεθόδων των οποίων μετέρχονται οι ανατροπείς.

Είναι λοιπόν προφανής η βαρύνουσα σημασία της υπάρξεως μιας φυλετικής και πνευματικής ελίτ όπως αυτή, στην οποία αναφερόμαστε.

Καθώς αυτή αναπτύσσεται, θα μπορούσε να υπερβεί τα εθνικά σύνορα, να ξεπεράσει τις δυνατότητες της Βρετανικής Intelligence Service και να επιδοθεί σε δραστηριότητες, οι οποίες παραμένουν δυνητικές ακόμη και για τα SS, αφού, προς το παρόν, τα SS περιορίζονται εντός της Γερμανικής επικράτειας..

Κατ' αυτόν τον τρόπο, η εν λόγω ελίτ είναι δυνατόν να ανέλθει στο επίπεδο ενός Ιπποτικού Τάγματος με την παλαιά, μεσαιωνική έννοια, η οποία εμπεριέχει και την πνευματικότητα.

Ενα Τάγμα που θα υπερασπίζεται την παράδοση και θα επιτίθεται κατά του εχθρού σε όλες του τις μορφές, ορατές και αόρατες, όπου κι αν αυτός βρίσκεται και οποιοδήποτε προκάλυμμα (κοινωνικό, πολιτικό, πολιτιστικό ή και επιστημονικό) κι αν χρησιμοποιεί.

Με δυο λόγια, ένα Τάγμα που θα σταθεί το θετικό αντίβαρο απέναντι στη σύμπτωση της παγκόσμιας συνομοσίας και του διεθνούς μετώπου της ανατροπής.

Βεβαίως, πριν φτάσουμε σε αυτό το στάδιο, θα απαιτηθεί μια μακρά περίοδος εκπαίδευσως, επιλογής και εσωτερικής, εξωτερικής, πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσως της εν λόγω ελίτ.

Πάντως, στην παρούσα φάση, πρωτεύει να κατανοήσουμε τα προσπαιτούμενα και να θέσουμε την εξής αρχή: Να υπερβούμε το αόριστο, πολιτικό, προπαγανδιστικό και λαϊκιστικό στάδιο του φυλετισμού, ώστε να προσεγγίσουμε το δημιουργικό, σοβαρό, αξιολογικό και παιδευτικό στάδιο. Να δημιουργήσουμε τους κατάλληλους θεσμούς και να επιφορτίσουμε, με συγκεκριμένες αρμοδιότητες και καθήκοντα, εκείνους, οι οποίοι, χάρη στην ευτυχή ιστορική συγκυρία πληρούν τις προϋποθέσεις για να ηγηθούν με κάτι περισσότερο από λόγια και θεωρίες. Να δημιουργήσουμε δηλαδή τις σχολές των μελλοντικών ηγετών.

Σαν παραμύθι...

Του Γιώργου Δ. Δ.

Όταν ο Horst βρέθηκε έγκλειστος στις φυλακές του Σπαντάου, το μόνο που του είχε απομείνει ήταν να σκαρφαλώνει στο φεγγίτη του κελιού του και να κοιτάζει με δάκρυα στα μάτια τα ερείπια της πατρίδας του. Τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο οι μπολσεβίκοι στο Βερολίνο, κι έπειτα τον παρέδωσαν στους Αμερικάνους. Δεν είχε άλλα πυρομαχικά. Αλλιώς θα αυτοκτονούσε. Δεν ήθελε να ζήσει για να δει τα ερπετά να ασελγούν πάνω στην γη του. Κι όμως. Τώρα ζωντανός, μέσα σ' αυτό το κελί, να βλέπει ερείπια και μόνο ερείπια. Οι σύντροφοί του, ζούσαν, πέθαναν, δεν ήξερε. Ο Αρχηγός του βρισκόταν στις αίθουσες των σκοτωμένων, αντίκρυζε το πρόσωπο του Βόταν. Οι Ηγέτες του αιχμάλωτοι στη Νυρεμβέργη. Το ήξερε πως κι εκείνοι θα πέθαιναν, αργά ή γρήγορα. Κόντευε να πάψει να ελπίζει.

Στον τοίχο του κελιού του έγραφε: «Ο Ήλιος της Νέας Ευρώπης θ' ανατείλει πάνω από τα ερείπια του Βερολίνου»

Εημέρωνε. Σηκώθηκε από το κρεβάτι του και σκαρφάλωσε ξανά στον φεγγίτη. Ήλιζε να ήταν όλα αυτά ένα όνειρο, αλλά διαψεύστηκε όπως κάθε μέρα, βλέποντας ερείπια και μόνο. Μα... τι ήταν αυτό; Ο Ήλιος, μετά από είκοσι μέρες στο κελί, επιτέλους, έβγαινε! Την είχε βαρεθεί ο Horst την συννεφιά. Τώρα όμως ήταν αλλιώς. Ξαφνικά, ανέκτησε τις ελπίδες του. Στον τοίχο του κελιού του έγραφε «Ο Ήλιος της Νέας Ευρώπης θα ανατείλει πάνω από τα ερείπια του Βερολίνου». Δεν καταλαβαίνει πλήρως όμως τη σημασία αυτού.

Μετά από δεκαπέντε χρόνια ο Horst απελευθερώθηκε. Δεκατέσσερα χρόνια πριν, ένα χρόνο μετά την αιχμαλωσία του, οι Ηγέτες του κρεμάστηκαν στην Νυρεμβέργη. Ο Rudolf Hess φυλακίστηκε ισόβια.

Βγαίνοντας από την φυλακή επέστρεψε στο Βερολίνο. Ένωσε πως δεν ήταν ο τόπος του αυτός.

Αντίκρισε γύρω του μονάχα παρακμή. Είδε τους Γερμανούς να πανηγυρίζουν για την δημοκρατία τους. Κατόπιν κοίταξε τον ουρανό και φαντάστηκε την φοβερή μορφή του Θεού YHVH να χειρίζεται τα κορδονάκια με τα οποία τους είχε δέσει.

Είδε τους εβραίους, πιο δυνατούς από ποτέ, να καταστρέφουν την Γερμανία των Παραδόσεων με τον πλέον θρασύ και χυδαίο τρόπο.

Έκανε μια βόλτα παρακάτω και είδε την πόλη του χωρισμένη στα δύο. Κατακτημένη η μισή από τους μπολσεβίκους και η άλλη μισή από τους αστούς, ολοκληρωτικά παραδομένη στον Διεθνή εβραίο, όπως κι ολόκληρη η Γερμανία. Όπως και ολόκληρη η Ευρώπη.

Έζησε την υπόλοιπη ζωή του σε ένα μικρό σπίτι, παρέα με τις αναμνήσεις του. Τότε, που, όπως όλα φαινόταν η Ευρώπη θα αναγεννιόταν. Και θυμήθηκε αυτό που είχε γράψει κάποτε, στον τοίχο του κελιού του. «Ο Ήλιος της Νέας Ευρώπης θα ανατείλει πάνω από τα ερείπια του Βερολίνου». Λίγες ώρες πριν πεθάνει, κοίταξε τον ήλιο από το παράθυρο. Δεν ήταν ο ήλιος αυτός. Το φως του δεν είχε καμία σχέση με τον Ήλιο που γνώριζε και λάτρευε. Λες και πενθούσε για την κατάντια της Ευρώπης. Λες και αυτόν, τον ήλιο ακόμα, τον μολύναν οι δυνάμεις της Υβρεως. Έκλαψε πικρά. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως χάθηκαν όλα!

Aπό το παράθυρό του όμως, ξαφνικά ακούστηκαν φωνές και τραγούδια: «Ψηλά τις Σημαίες! Πυκνώστε τις γραμμές!... Οι Σύντροφοι που δολοφονήθηκαν από το κόκκινο μέτωπο και την αντίδραση παρελαύνουν σαν πνεύματα μαζί μας». Και μετά, σειρήνες, αστυνομικοί, πυροβολισμοί, συλλήψεις. Αμέσως απόλυτη ησυχία. Ο Horst έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο να δει. Ανάμεσα σε πέτρες, μπουκάλια, αίματα, η σημαία με τη Σβάστικα πεσμένη κάτω. Κατέβηκε τις σκάλες, έτρεξε έξω, την περιμάζεψε και ανέβηκε πάλι πάνω. Την κρέμασε στον τοίχο και την χαϊρέτησε, τραγουδώντας το τραγούδι του Horst Wessel, το ίδιο τραγούδι που οι Νέοι Μαχητές της Ευρώπης τραγουδούσαν έξω από το παράθυρο του. Κατάλαβε πως τίποτε δεν είχε χαθεί.

Ο Θάνατος τον βρήκε πάνω στο τραγούδι. Όταν το πνεύμα του ξεγλιότρησε από το δωμάτιο, χαϊρετώντας γι' άλλη μια φορά τη σημαία του Κόμματος, άρχισε να ανεβαίνει προς τα επάνω, προς τη Βαλχάλλα. Γύρισε και κοίταξε για τελευταία φορά το Βερολίνο, από ψηλά αυτή τη φορά. Και είδε κάποιες ρωγμές να έχουν ανοίξει στο έδαφος, και από μέσα ένα φως να βγαίνει. Το ήξερε αυτό το φως. Και, πριν στρέψει το βλέμμα και πετάξει για πάντα, κατάλαβε. Ο Ήλιος της Νέας Ευρώπης, θα αναδυθεί από το παρηκμασμένο Βερολίνο και θα σταθεί θριαμβευτής πάνω από τα ερείπιά του!

Σειρήνες διχόνοιας απειλούν τη Φυλή

Η απάτη του εθνικισμού

Του Άβαδη Κ.

Ως γνωστόν ο εθνικισμός αποτελεί δημιούργημα της Γαλλικής επανάστασης. Καλό θα ήταν να εξετάσουμε πως ένα τέτοιο δημιούργημα λοιπόν σχετίζεται με τον εθνικοσοσιαλισμό (και αν φυσικά σχετίζεται με αυτόν).

Σήμερα λίγο πολύ ταυτίζονται από πολλούς αυτοί οι δυο όροι μεταξύ τους, όμως θα πρέπει να δούμε κατά πόσο ισχύει αυτό, καθώς και τι ρόλο παίζει ο εθνικισμός σε σχέση με εμάς.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός, ένα κίνημα εκ φύσεως αντι-αστικό, ουδέποτε υπήρξε «δογματική θεώρηση» όπως ο εθνικισμός, ουδέποτε εξέφραζε μια αντι-αριστερή (στην ουσία αντι-επαναστατική) στάση όπως εν αντιθέσει ο εθνικισμός, ουδέποτε εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Είναι λάθος να πιστεύουμε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός ως έννοια αποτελείται από την σύνδεση των όρων «εθνικισμός» και «σοσιαλισμός». Με το πρώτο συνθετικό του όρου («εθνικό»), γίνεται αναφορά στο έθνος ως συγκεκριμένη ομάδα ατόμων (και συγκεκριμένα φυλετική ομάδα) και όχι αναγκαστικά στο έθνος με την αστική, εθνικιστική έννοια. Μην ξεχνάμε ότι άλλη η σημερινή σημασία της λέξεως «έθνος» και άλλη η σημασία της στην αρχαιότητα.

Οι αρχαίοι Έλληνες π.χ. με αυτόν τον όρο δήλωναν ως «Ελληνικό έθνος» τους όμαιμους λαούς (κατοίκους) της τότε Ελλάδος και όχι όλους τους ελλαδίτες, ούτε είχαν οριοθετήσει που αρχίζει και που τελειώνει αυτό το «έθνος» (φυλή). Τα σύνορα για τους Έλληνες δεν είχαν ουδεμία σημασία. Αλλά δείτε σήμερα, ποια η έννοια του έθνους; Στην ουσία το σημερινό έθνος (ως όρος) δεν σχετίζεται σε τίποτα με το «έθνος» των αρχαίων.

Για να δούμε όμως από τι μπορεί να αποτελείται ένα έθνος. Ένα έθνος λοιπόν μπορεί να αποτελείται από ένα ή και περισσότερα κράτη. Από μια ή και περισσότερες φυλές. Από μια ή και περισσότερες γλώσσες, θρησκείες, και πάει λέγοντας...

Ποιο το χαρακτηριστικό ενός Έθνους; Τα σύνορα. Το έθνος αποτελεί τεχνητό και όχι φυσικό δημιούργημα όπως η φυλή; το έθνος εξυπηρετεί πάντα κάποια συμφέροντα (συνήθως κάποιας μειονότητας). Όποιος εξυπηρετεί τα συμφέροντα της Φυλής διαφυλάσσει την αρμονία στην φύση και όχι αντιθέτως την αρμονία μιας συγκεκριμένης ολιγαρχίας.

Το κράτος που δημιουργείται με βάση την Φυλή ονομάζεται «Κράτος Φυλετικό» και όχι Εθνικό (πάντα σύμφωνα με την σημερινή έννοια του όρου). Το Κράτος που δημιουργείται με βάση την γλώσσα ή την θρησκεία μπορεί κάλλιστα να ονομαστεί «εθνικό» καθώς δεν σχετίζεται με το «αίμα», αλλά με άλλα γνωρίσματα. Άρα ποια τα χαρακτηριστικά ενός Εθνικού Κράτους; Ίσως η κοινή γλώσσα, η κοινή θρησκεία, κοινά έθιμα κλπ. Ενός Φυλετικού Κράτους; Η Φυλή! Να μια μεγάλη διαφορά.

Ως γνωστόν η Λευκή φυλή, η οποία μεγαλούργησε από την μακρινή Ινδία μέχρι και την Βόρεια Ευρώπη, αυτή που έχτισε τόσους και τόσους πολιτισμούς, τόσες θρησκείες, τόσες παραδόσεις, από την παγωμένη Σκανδιναβία μέχρι και την Ασία άφησε παντού σε όλη την ανθρωπότητα το ιδιαίτερο στίγμα της. Πως μπορούμε λοιπόν μια Φυλή να την περιορίσουμε; Πως μπορούμε να της βάλουμε σύνορα και

Ο εθνικισμός κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο στάθηκε ο σωτήρας των συμμάχων και του διεθνούς εβραίου

να την οριοθετήσουμε; Όσο και να το θέλουμε η ιστορία μας έχει αποδείξει ότι είναι κάτι το αδύνατον, κάτι το εντελώς αντι-φυσικό.

Εθνικισμός στην ουσία σημαίνει «οριοθέτηση» της Φυλής. Σημαίνει διαχωρισμός της φυλής προς εξυπηρέτηση πάντα κάποιας ενδοφυλετικής ολιγαρχίας (βλέπε εθνικού κράτους). Φυλετισμός είναι η φυσική εξέλιξη μέσω της ενωμένης φυλής προς εξυπηρέτηση των νόμων αυτής, και προς εξασφάλιση της παγκόσμιας αρμονίας.

Ένα Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος δεν κοιτάει πώς να διαφυλάσσει τα συμφέροντα μόνο της δικής του φυλής αλλά και όλης της ανθρωπότητας - όλων των φυλών - που η μητέρα φύση με τόση σοφία έχει προικίσει (εθνικοσοσιαλισμός είναι ακριβώς αυτό, εφαρμογή των νόμων της φύσεως). Φανταστείτε να βλέπαμε όλο τον κόσμο με ασπρόμαυρο μάτι !!! - η ποικιλοχρωμία-ποικιλομορφία είναι αυτή που δίνει στον πλανήτη ζωντάνια. Οι Φυλές είναι μέρος αυτής της ποικιλομορφίας. Τα πάντα στην φύση είναι όμορφα. Δεν υπάρχει ασχήμια σε αυτήν, όμορφος ο λευκός, όμορφος και ο κίτρινος, όμορφος ο ερυθρόδερμος καθώς και ο μαύρος, ο καθένας με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Το όραμα της μιας της «Γκρίζας Φυλής» σημαίνει την κατάργηση της ποικιλοχρωμίας-ποικιλομορφίας στην φύση, σημαίνει τον Θάνατο αυτής. Αυτός είναι και ο (αντιφυλετικός) Διεθνισμός.

Όμως έτσι όπως το συνοθύλευμα των φυλών σημαίνει τον θάνατο της φύσεως (άρα και του πλανήτη όλου), έτσι και ο διαχωρισμός της φυλής (άρα ο κατακερματισμός αυτής) θα σημαίνει τον θάνατό της. Εθνικισμός είναι ακριβώς αυτός ο διαχωρισμός.

Τι ρόλο λοιπόν έπαιξε ο εθνικισμός, αυτό το πραγματικά διασπαστικό (αντιφυλετικό) κίνημα κατά την διάρκεια του 2^{ου} Παγκοσμίου; Τι ρόλο μπορεί να παίξει σήμερα καθώς και στο μέλλον;

Όλοι γνωρίζουμε ότι η Γερμανία του '40 θέλησε να εξελιχθεί από ένα εθνικό κράτος σε Κράτος «Πανερωπαϊκό». Και ο Γκαίμπελς και ο ίδιος ο Χίτλερ (και πάρα πολλοί άλλοι ακόμη) είχαν μιλήσει για το όραμα αυτό της Ένωσης της Γηραιάς Ηπείρου, την διάλυση των συνόρων ανάμεσα στα Ευρωπαϊκά έθνη και την δημιουργία του ενός Κράτους, του Ευρωπαϊκού-Εθνικοσοσιαλιστικού. Όλα αυτά μας προϋδέαζαν φυσικά για το «Φυλετικό Κράτος» που έρχεται και την ένωση επιτέλους της φυλής μας σε ένα Κράτος.

Οι συμμαχικές δυνάμεις φυσικά και τα γνώριζαν αυτά, είχανε και αυτοί δυστυχώς το όραμα μιας ενωμένης Ευρώπης, αλλά όχι της Ενωμένης Ευρώπης του αίματος και του πολιτισμού όπως η Γερμανία, αλλά της Ευρώπης των χρηματιστηρίων, του Κεφαλαιοκρατικού ζυγού, της πολυφυλετικής κοινωνίας, μιας Ευρώπης του Θανάτου και της Διαστροφής!

Οι σύμμαχοι από νωρίς κατάλαβαν ότι για να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις δυνάμεις του άξονα είχαν ανάγκη τους Ευρωπαϊκούς λαούς - και να που εδώ κάνει την εμφάνισή του ο εθνικισμός ως ο νέος σωτήρας του Διεθνή εβραίου.

Οι σύμμαχοι ήταν αυτοί που καθοδήγησαν την δημιουργία των «εθνικών αντιστάσεων» στις χώρες, τις εθνικιστικές εξάρσεις που ασυνείδητα πολεμούσαν στο πλευρό των συμμάχων και ζητούσαν τον θάνατο της Φυλής.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και στην πατρίδα μας. Ο τότε «εθνικός» ηγέτης Μεταξάς και ο Αγγλόδουλος Γεώργιος' είναι λαμπρά παραδείγματα

Ακόμα και σήμερα, πολλά εθνικιστικά κινήματα ζητούν την αλληλοσφαγή λευκών λαών. Ποιον θα ωφελήσει ένας νέος εμφύλιος;

εβραιοδουλείας. Σε μια περίοδο που τα πράγματα είχαν πάρει την τελική τροπή για την Φυλή μας, αυτοί κάναν δηλώσεις κατά του φασισμού και του Εθνικοσοσιαλισμού και υμνούσαν τους συμμάχους. Μάλιστα πάνω στον ενθουσιασμό του για τις συμμαχικές δυνάμεις, ο Μεταξάς είχε δηλώσει: «*Η Αγγλία σήμερα σώζει την ελευθερία του κόσμου και του πολιτισμού. Για την Ελλάδα η Αγγλία είναι η φυσική φίλη, επανειλημμένως εδείχθη προστάτρια, ενίοτε δε η μόνη προστάτρια*». Ο Μεταξάς γράφει επίσης στο ημερολόγιό του ότι όποιος Έλληνας είναι εθνικοσοσιαλιστής ή φασίστας είναι το λιγότερο προδότης. Τέτοια η δουλειά του ηγέτου του «ΟΧΙ», του Όχι στον Φασισμό και του Ναι στον Σιωνισμό! Αυτοί ήταν και οι άνθρωποι που άφησαν ανεξέλεγκτες τις Αγγλικές βάσεις στην Ελλάδα οδηγώντας μας σε μια καταστροφική σύγκρουση με τις δυνάμεις του Άξονος, δηλαδή με τις δυνάμεις του Αίματος, στέκοντας πλέον καθαρά στο πλευρό των Εβραίων.

Ο εμφύλιος είναι ένα ακόμη λαμπρό παράδειγμα της δουλείας των εθνικιστών. Σε μια περίοδο που η Πατρίδα μας τελούσε κάτω υπό Αγγλο-Αμερικανική κατοχή κάποιοι σήκωσαν τα τουφέκια εναντίον τους, κάποιοι που δεν τους ένοιαζε το πώς να υποταχθούν για να γεμίσουν τα στομάχια τους, αλλά πώς να κερδίσουν την ελευθερία τους.

Εδώ λοιπόν ξανακάνουν την εμφάνισή τους οι εθνικιστές, αυτοί οι αιώνιοι ραγιάδες! Αυτοί οι τόσο φοβεροί «εθνικόφρονες» έστρεψαν τα όπλα τους προς τους επαναστάτες, δήθεν πολεμώντας για το καλό της πατρίδας (ποιας πατρίδας;!;!;) ενάντια στους «προδότες». Εξάλλου έτσι πάντα βάφτιζε το σύστημα τους εξεγερμένους... «προδότες».

Ε λοιπόν να που οι «προδότες κομμουνιστοσυμμορίτες» πολέμησαν ενάντια στην Σιωνιστική κατοχή, την οποία υπερασπιζόνταν οι εθνικόφρονες!

Δυστυχώς για μερικούς, η σημερινή Ελλάδα και η υπόλοιπη Ευρώπη δεν είναι έργο των «κακών» κομμουνιστών, αλλά του Καπιταλισμού και του δίδυμου αδερφού του, του Εθνικισμού.

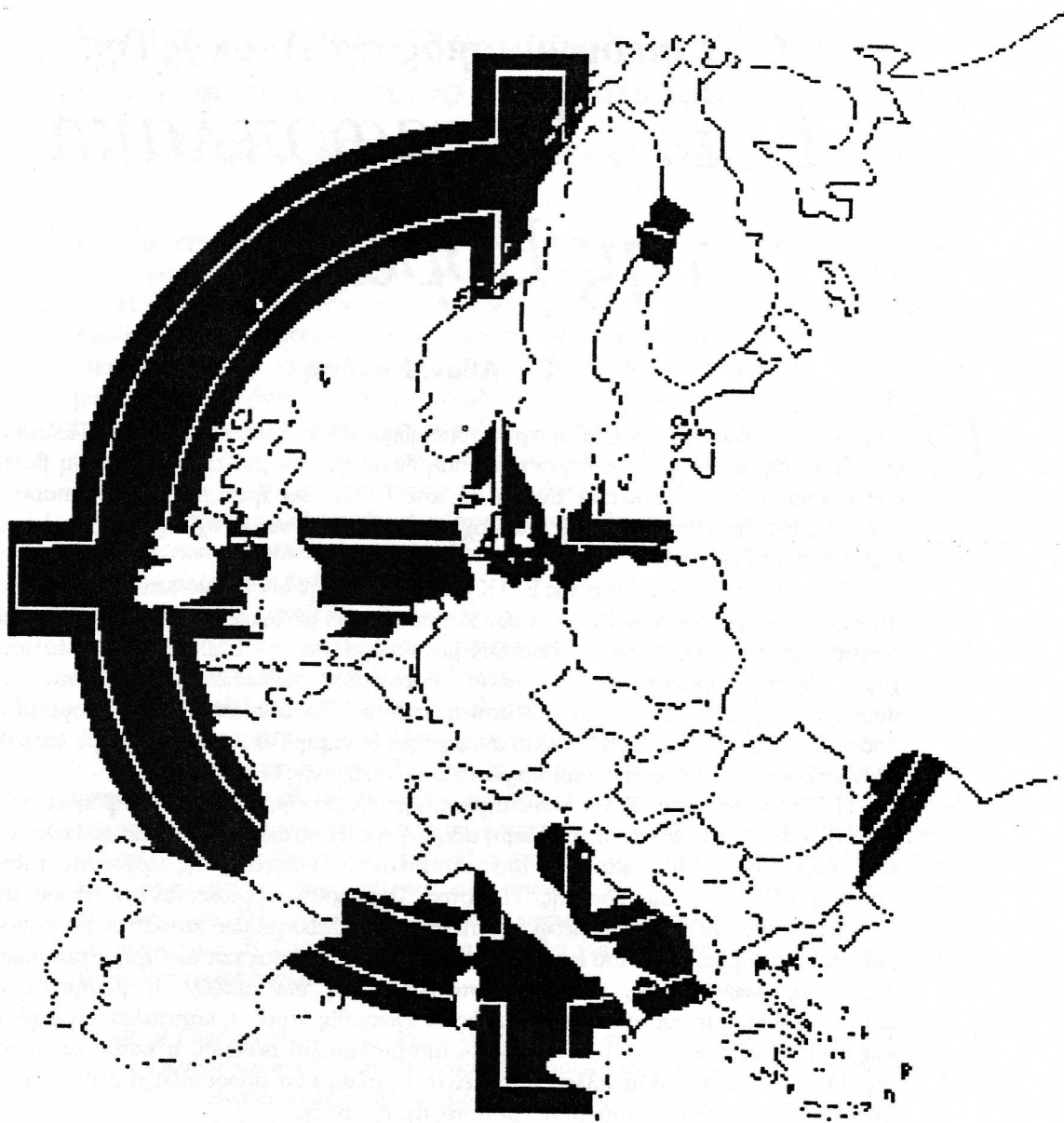
Οι Εθνικοσοσιαλιστές Κύριοι, ως εκ φύσεως επαναστάτες, μετά το τέλος του εμφυλίου θρηνούσαν ενώ οι εθνικιστές γιόρταζαν την νίκη τους ενάντια στον κομμουνισμό (Ποιον κομμουνισμό; Μήπως ενάντια στην επανάσταση;), στην ουσία την νίκη του Καπιταλισμού. Αυτή είναι και η αρχή του κακού για την Πατρίδα μας μετά την ήττα του άξονα, καθώς, καλώς ή κακώς, αυτός ήταν ο ρόλος των εθνικιστών στο πλευρό των συμμάχων.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε αναρίθμητα παραδείγματα της προδοτικής στάσης των εθνικιστών. Να μιλήσουμε για τον ρόλο τους το 1821 που φυλάκιζαν τους τότε επαναστάτες (δες Κολοκοτρώνης π.χ.), μέχρι και την εποχή του Απριλιανού καθεστώτους και την τραγωδία της Κύπρου...

Σήμερα λοιπόν ο εθνικισμός δεν σταμάτησε να παίζει τον βρώμικο ρόλο του, σε όλα τα Λευκά έθνη εθνικιστικά κινήματα ανθίζουν (με τις πλάτες ποιων;), σήμερα ζητάνε πάλι την αλληλοσφαγή των Λευκών λαών, ζητάνε έναν νέο Ευρωπαϊκό εμφύλιο, μια νέα φυλετική καταστροφή για το καλό της ολιγαρχίας (του κράτους τους) στην οποία είναι υποταγμένοι.

Ένας εμφύλιος λοιπόν που μπορεί να οδηγήσει την φυλή μας; Ποιον θα ωφελήσει (πάλι) αυτός;

Αυτό μπορείτε να το συμπεράνετε μόνοι σας...

"...Τα εθνικά μίσση του 19ου αιώνα και ο παλιός πατριωτισμός οδηγούν την Ευρώπη στην αυτοκτονία... Δύο είναι τα μέτωπα: Από τη μια μεριά στέκει ο βάρβαρος και ο διαστροφέας, το Χάος και ο Θάνατος. Από την άλλη το Πνεύμα της Εποχής μας, η Πρωσική - Ευρωπαϊκή Ιδέα. Και τούτη η Ιδέα δεν είναι «εθνική» με την παλιά έννοια του 19ου αιώνα... Η Ιδέα υπερβαίνει τους παλιούς «εθνικούς» διαχωρισμούς της Δύσης. Είναι η ψυχή, η αποστολή, το ήθος ενός Νέου Έθνους... Είναι μια πνευματική ενότητα."

Φράνσις Πάρκερ Γιόκεϋ - Imperium

Ο εξαμερικανισμός της Λευκής Γης Ε.Ε. : Η ταφόπλακα της Ευρώπης

Του Αθαν. Κανάρη

Η Δημοκρατική Ευρώπη όπως αυτή σχηματοποιήθηκε με το τέλος του Μεγάλου Πολέμου, υπήρξε το δημιούργημα της Ατλαντικής υπερδύναμης σαν μια προκεχωρημένη βάση, αντιστάθμισμα στην Σοβιετική Ένωση. Η τότε Ε.Ο.Κ. δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ο συνασπισμός της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και δεν είχε καμία σχέση με την πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης.

Η σημερινή Ε.Ε. (συνέχεια της Ε.Ο.Κ.) παραμένει στην ουσία ίδια και अपαράλλακτη. Υποθηκεύει το μέλλον των Αρίων λαών και προσπαθεί με διάφορα ιδεολογικοπολιτικά τεχνάσματα, να τους πείσει ότι αποτελεί μονόδρομο για την επιβίωσή τους. Μάλιστα χωρίς ίχνος σοβαρότητας, ορισμένοι Ευρωπαίοι πολιτικάντηδες, θέλουν να παρουσιάσουν την Ε.Ε. ως μια ανεξάρτητη πολιτική δύναμη, πλήρως αποδεδευσμένη από τις Η.Π.Α.. Είναι όμως η Ευρώπη ανεξάρτητη δύναμη; Για να απαντήσουμε καλό θα ήταν να δούμε τα ιδεολογικά χαρακτηριστικά της σημερινής Ευρώπης.

Η Ε.Ε. με το πολιτικό της κατεστημένο, έχει κληρονομήσει όλες τις κίβδηλες αξίες από την εκείθεν του Ατλαντικού διδυμη αδερφή της. Η αστική δημοκρατία αποτελεί για τους Ευρωπαίους όπως και για τους Αμερικανούς υπηρέτες της άρχουσας τάξης, απόλυτη αξία υπεράνω κριτικής. Η αστική δημοκρατία βρίσκει αντανάκλαση στο κοινωνικό συλλογικό επίπεδο μέσω του ατομικού φιλελευθερισμού και καταναλωτισμού, ενώ στο οικονομικό μέσω του καπιταλισμού, της κερδοσκοπίας και των χρηματιστηρίων. Απόρροια όλων αυτών, είναι η εκστατική τέχνη των μαζών, η μεταμοντέρνα υποκουλτούρα, ο πνευματικός εκφυλισμός, το εγωπαθές άτομο, η καπιταλιστική δουλεία και η υποταγή των λαών στο κέρδος, οι υπεριαλιστικοί πόλεμοι, η καταστροφή του περιβάλλοντος και πολλά άλλα. Αυτές είναι οι αξίες που προσπαίζει η Δημοκρατική Ευρώπη, αξίες απόλυτα ταυτισμένες με αυτές της Αμερικής.

Επομένως η Ε.Ε., και να θέλει, δεν μπορεί να αποδεδευτεί και να γίνει μια αυτόνομη πολιτική δύναμη. Τα συμφέροντά της, η θεώρησή της για τον κόσμο, οι τάσεις δουλείας προς τον οικονομικά δυνατότερο, το συνολικό πολιτικό της σύστημα και ο εν γένει προορισμός της είναι ταυτόσημοι και δεμένοι στο άρμα του Αμερικανοσιωνισμού.

Αλλά και αν κάποτε μπορέσει και ακολουθήσει μια επίπλαστη δική της πορεία, αυτό θα γίνει στο όνομα του μεγάλου κεφαλαίου και των ενδοιμπεριαλιστικών συγκρούσεων και σκοπιμοτήτων. Εξάλλου την «αυτονομία» της Ε.Ε. την «θαυμάσαμε στους πολέμους της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, Αβγανιστάν καθώς και στην στάση τους στο θέμα της «τρομοκρατίας», αλλά και στην απόλυτη στήριξη που προσφέρουν στα Σιωνιστικά καθάρματα. Όλα αυτά σε πλήρη εναρμόνιση με τις αποφάσεις των Η.Π.Α.

Εκτός όλων αυτών όμως υπάρχει και ένα πολύ σημαντικό για μας ζήτημα που μπορεί να αποτελέσει στην ουσία, το τέλος της Ευρώπης και της φυλής μας. *Και δεν είναι άλλο από την παντελή έλλειψη Ευρωπαϊκής συνείδησης στους κόλπους της Ε.Ε.* Τρανταχτό παράδειγμα αποτελούν οι συνομιλίες των Ευρωπαίων με την Τουρκία, για την είσοδό της στην Ευρώπη. Μετά ίσως να ανοίξει ο δρόμος και για άλλες χώρες όπως το Μαρόκο, Ισραήλ κλπ. Γεγονός καθόλου περίεργο αφού για την Ε.Ε. ο «εξευρωπαϊσμός» μιας χώρας όπως της Τουρκίας, έχει να κάνει όχι με κριτήρια φυλετικά ή πολιτιστικά αλλά με αυτά του Δυτικού τρόπου σκέψης, όπως είναι ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η ενίσχυση των δημοκρατικών θεσμών, η τήρηση φιλελεύθερων θεσμών και η οικονομική σύγκλιση. Έτσι κι αλλιώς όμως, είτε ενταχθεί η

Αυτό που εμφανίζεται σήμερα σαν Ενωμένη Ευρώπη είναι η ένωση μιας αιμοδιψούς ολιγαρχίας του πλούτου που κατευθύνει ολόκληρους λαούς

Τουρκία είτε όχι, εκατομμύρια αλλοφύλων, ασιατών και νέγρων ζούνε ήδη μέσα στην Ευρώπη καθιστώντας την ένα πολυφυλετικό χωνευτήρι.

Η Ε.Ε, βοηθά και ενθαρρύνει με όλες τις δυνάμεις της, στον κατακερματισμό της Ευρώπης, με την διάσπαση κρατών και την δημιουργία νέων, μόνο και μόνο για να αποτελέσουν αυτά προτεκτοράτα για τις ανάγκες των Ιμπεριαλιστών. Επομένως όχι μόνο σε μια αληθινή ενοποιητική διαδικασία δεν οδεύει σήμερα η Γηραιά Ήπειρος, αλλά αντιθέτως διαμελίζεται, αφού η Ε.Ε., εν αντιθέσει προς τις διακηρύξεις της, όχι μόνο δεν έχει απαλείψει τους παλαιούς εθνικισμούς, αλλά ενίοτε τους μεγενθύνει, έστω και αν αυτή τη στιγμή οι εθνικισμοί εκδηλώνονται μόνο στην βάση οικονομικών διεκδικήσεων και όχι εδαφικών. Ανεξάρτητα αυτού όμως, δεν παύουν τα παλιά μίσση και οι έχθρες, που στο μέλλον ίσως αποτελέσουν τον βατήρα για μια νέα αδελφοκτόνο μάχη, αν έτσι συμφέρει τον Διεθνή Εβραϊσμό.

Αυτό που εμφανίζεται σήμερα σαν Ενωμένη Ευρώπη είναι στην ουσία η ένωση οικονομικών και καπιταλιστικών συμφερόντων, μιας αιμοδιψούς ολιγαρχίας του πλούτου που κατευθύνει ολόκληρους λαούς.

Τα χαρακτηριστικά της είχε προβλέψει με ένα απίστευτα διορατικό τρόπο ο Α.Χίτλερ, ο οραματιστής της Πανευρώπης της Αρίας φυλής. Λίγο πριν κλείσει την επίγεια παρουσία του είχε πει «*Στάθηναι η τελευταία ελπίδα της Ευρώπης. Αρνήθηκε να ανασχηματισθεί με εθελοντική μεταρρύθμιση. Δείχτηκε αδιαπέραστη στην γοητεία και την πειστικότητα. Για να την κερδίσω αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω βία. Η Ευρώπη μπορεί να οικοδομηθεί μόνον σε θεμέλια ερεπίων, όχι υλικών ερεπίων αλλά ερεπίων δημιουργημένων συμφερόντων και οικονομικών συνασπισμών, πνευματικής ακαμψίας και διεστραμμένων προκαταλήψεων, ξεπερασμένης ιδιοσυγκρασίας και στενοκεφαλιάς. Η Ευρώπη πρέπει να πλασθεί για το κοινό συμφέρον και χωρίς να λογαριάσουμε τα άτομα*».

Για μας η Ευρώπη είναι η ΓΗ της πολιτιστικής δημιουργίας του Αρίου ανθρώπου. Η Αρία ομοεθνία και η κοινή πολιτιστική Παράδοση επιβάλλει την ένωση των λαών της. Η Ε.Ε είναι ανίκανη να δώσει ένα κοινό όραμα στους λαούς.

Για μας η αποτυχία της Ε.Ε δεν έχει να κάνει με τη διαχειριστική ικανότητα των κυβερνήσεων. Τα κρίσιμα προβλήματα της Ευρώπης δεν θα λυθούν ως δια μαγείας με την αντικατάσταση μιας ανίκανης κυβέρνησης από μια άλλη, περισσότερο ικανή.

Δεν έχει να κάνει με το αν κυβερνά ο Σιράκ ή ο Λεπέν, ή με το αν η Ε.Ε. μετασχηματισθεί στο μέλλον σε μια περισσότερο ευαίσθητη κοινωνικά ή εθνικά Ευρώπη. Η Ε.Ε είναι καταδικασμένη στην αποτυχία και τελικά στην συντριβή, γιατί το όλο πλέγμα των αξιών που υπερασπίζεται, η ίδια η Δημοκρατία και οι απορρέουσες αρχές της δεν είναι σε θέση να προάγουν τις Πολιτιστικές αρετές και λαοί δίχως πολιτιστικό και ιστορικό όραμα μοιραίως οδηγούνται στον σημερινό εκφυλισμό.

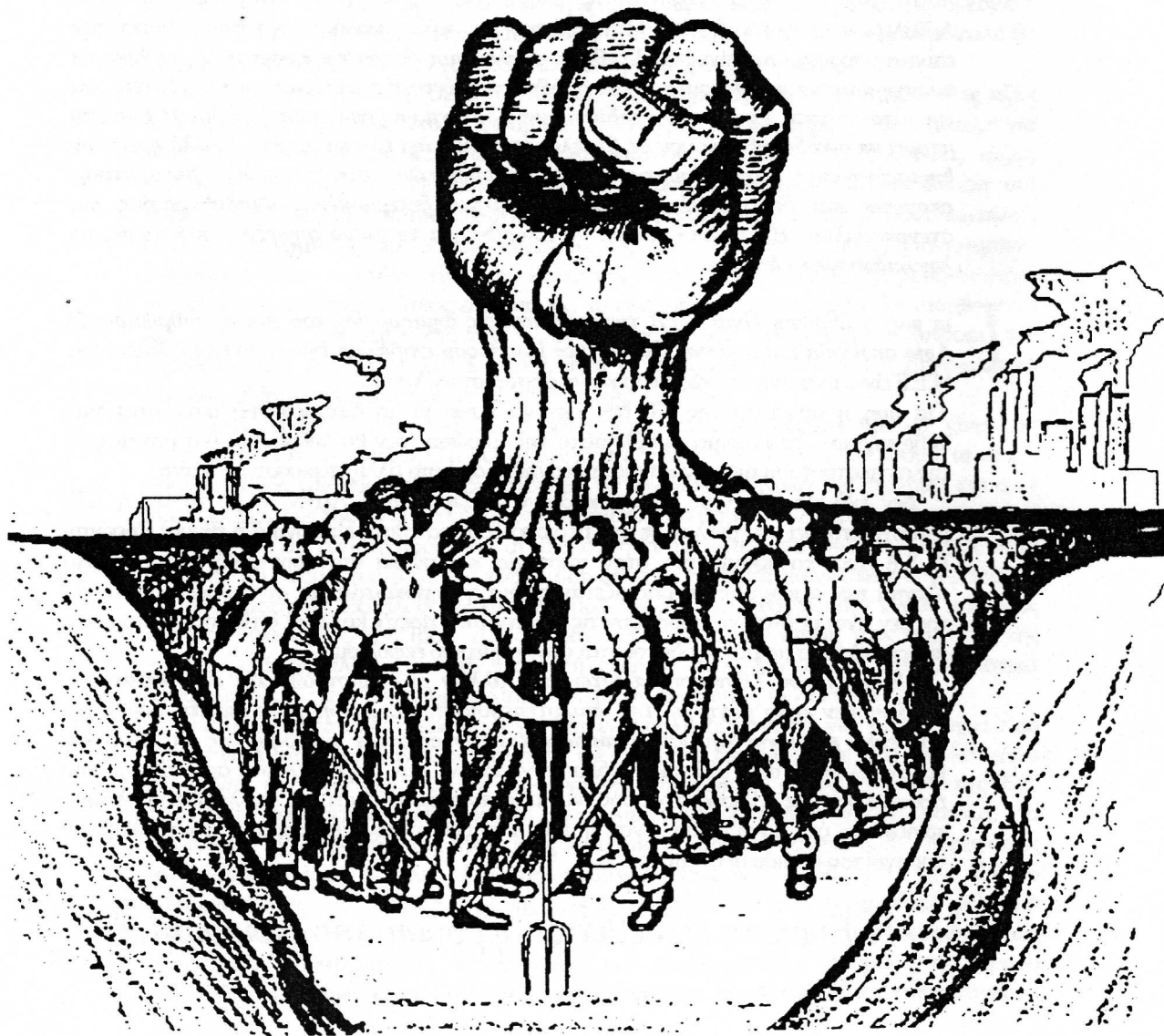
Η μάχη των Εθνικοσοσιαλιστών και άλλων ριζοσπαστικών και επαναστατικών ομάδων, δεν είναι μάχη για την «καλύτερευση» της Ευρώπης μέσα από τις δομές της Ε.Ε, είναι μάχη για την αποδυνάμωση και την οριστική συντριβή της. Γι' αυτό και καταγγείλουμε τον ενδοτικό ρόλο εθνικιστών και ευρωλάγων αριστερών, που προσπαθούν με χίλιους τρόπους να παραπλανήσουν και να εγκλωβίσουν λαούς, τονίζοντας ότι μόνη λύση είναι η Ε.Ε. και δείχνοντας ξεκάθαρα τι είναι: θλιβεροί ουραγοί του σάπιου συστήματος.

Η Ευρώπη ένα έθνος – φρούριο του Αριανισμού

«Είμαστε σοσιαλιστές. Είμαστε εχθροί, θανάσιμοι εχθροί του σημερινού καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος, με την εκμετάλλευσή του και την οικονομική αδυναμία, το άδικο ημερομίσθιο σύστημα, την αξιολόγηση των ανθρώπων με βάση τον πλούτο και τα λεφτά τους, αντί για τις πραγματικές τους αρετές. Εμείς είμαστε αποφασισμένοι να καταστρέψουμε αυτό το σύστημα, ό,τι και να γίνει.»

Γκρέγκορ Στράσσερ

Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά

Και να που περάσαμε στο δεύτερο τεύχος μας. Κόντρα στον άνεμο και στέκοντας ακόμη όρθιοι στον κόσμο όπου τα πάντα σβήνουν ή ακολουθούνε μια συγκεκριμένη διαδρομή σήψεως περιμένοντας και αυτά τη σειρά τους προς τον θάνατο, εμείς καταφέραμε και επιβιώσαμε. Όχι, δεν είμαστε εδώ για να σώσουμε ότι ήδη νεκρό, αλλά για να δώσουμε ελπίδα και φωνή σε ότι στέκεται ακόμη Ορθό.

Από το πρώτο κίολας τεύχος φάνηκε ότι αυτό το περιοδικό δεν είναι ένα συνηθισμένο έντυπο, αλλά κάτι το διαφορετικό, το νέο. Ουδέποτε ενδιαφερθήκαμε εξάλλου να συμπεριλάβουμε σε αυτό απόψεις που ήδη ακούγονται, καθότι τόσο πεπαλαιωμένες σίγουρα θα κουράσουν τον κόσμο. Όχι ότι το Γαμμάδιον είναι έντυπο που ενδιαφέρεται για την άποψη του μαζανθρώπου, αλλά όπως είπαμε και πιο πριν δεν είμαστε εδώ για να αναστήσουμε ότι ήδη είναι νεκρό.

Μέσα λοιπόν από αυτήν την συγκεκριμένη στήλη θα σας παρουσιάσουμε ιδέες του ευρύτερου Εθνικοσοσιαλιστικού / Εθνικοεπαναστατικού χώρου που ίσως να μην γνωρίζατε νωρίτερα.

Με τα θέματα που θα καταπιάνεται αυτή η στήλη λοιπόν δεν μπορούμε να σας εγγυηθούμε για το αν θα σας εκφράζουν ή όχι. Αλλά θα πρέπει όμως να σας πούμε ότι σε μια εθνικοεπαναστατική σκέψη δεν χωράνε καλούπια και δογματισμοί, αυτός εξάλλου είναι και ένας από τους σκοπούς του Γαμμάδιον, να σπάσει τα καλούπια του παρελθόντος.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός, εθνικοαναρχισμός, είναι κάποιες από τις εκφράσεις ενός εθνικοεπαναστάτου. Βέβαια το ότι σε πολλούς είναι εντελώς άγνωστοι οι παραπάνω όροι δεν μπορούμε να πούμε ότι μας φαίνεται περίεργο. Ποιος εξάλλου ουδέποτε ήταν αυτός που μας έδωσε τα εφόδια να πετάξουμε τις παρωπίδες; Ουδείς!

Συναγωνιστές, δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα σας πούμε ποιον δρόμο θα πρέπει να ακολουθήσετε, εμείς δεν είμαστε ούτε κόμμα ούτε οργάνωση, ποιο εξάλλου το όφελός μας απέναντί σας; Θα πρέπει όμως να ξέρετε ότι ο επαναστάτης δεν εκφράζει κανέναν μικροπολιτικό σκοπό. Η συμβουλή λοιπόν η δικιά μας είναι η εξής: Πετάξτε τις αλυσίδες σας! Ο Εθνικοσοσιαλιστής δεν χρειάζεται δεσμά για να προχωρήσει, και όποιος θεωρεί κάτι τέτοιο αναγκαίο, σίγουρα αυτός δεν είναι εθνικοσοσιαλιστής. Ο Εθνικοσοσιαλιστής πρωτίστως αναπτύσσεται εσωτερικώς και μετά πλέον είναι σε θέση να χαράξει την πορεία του.

Μα θα μου πείτε, υπάρχουν πολλές πορείες; Ασφαλώς και υπάρχουν. Κανείς δεν είναι πραγματικά σε θέση να σας πει ποια πορεία πρέπει να ακολουθήσετε, αυτός που μπορεί να το κάνει αυτό είναι μόνο ο εαυτός σας.

Σπάστε λοιπόν τα δεσμά σας σύντροφοι, σκοτώστε αυτόν τον σκλάβο που από γεννησιμιού κατοικεί μέσα σε όλους τους ανθρώπους. Όταν πραγματικά το κάνετε αυτό η επανάσταση πλέον δεν θα 'ναι κάτι το απόμακρο για εσάς, αλλά κάτι το εφικτό. Ξέρετε υπάρχουν δυο ειδών επαναστάσεις, η εσωτερική και η εξωτερική - χωρίς την πρώτη η δεύτερη δεν είναι δυνατή.

Εμείς λοιπόν είμαστε εδώ και σας περιμένουμε! Όχι σαν καθοδηγητές, ούτε σαν αρχηγοί ως συνήθως, αλλά αυτήν την φορά ως σύντροφοι! Είμαστε λοιπόν εδώ για να σας προσφέρουμε μια ανάσα ελευθερίας και συντροφικότητας εφόσον φυσικά αποφασίσετε και σεις πραγματικά να βγείτε από τα καβούκια σας.

Εμείς ήδη σηκώσαμε την σημαία της Αμφισβήτησης. Την αμφισβήτηση του σύγχρονου ψευδούς κόσμου.

Σας καλούμε λοιπόν και σας μαζί μας στον κοινό αγώνα, με ένα κάλεσμα συντροφικό, επαναστατικό δίχως όρους, σε όλους εσάς που παραμείνατε ακόμη ζωντανοί, αληθινοί και αγνοί μέχρι το τέλος. Σε όλους εσάς, τους γεννημένους Επαναστάτες!

*Κάποια μέρα, σ' αυτή την κοινωνία,
η Επανάσταση δεν θά 'ναι ουτοπία*

Ο Εθνικομπολσεβίκος διανοούμενος Αλεξάντερ Ντούγκιν (γεν. 1962) είναι από τους σημαντικότερους σύγχρονους Γεωπολιτικούς της Ρωσίας. Επικεφαλής του ακαδημαϊκού κύκλου της Αρκτογαίας, ιδρυτής του ρωσικού Ευρασιατικού Κόμματος, υποστηρικτής της αντιαμερικανικής στάσης του Προέδρου Πούτιν και εισηγητής της θεωρίας για τον «άξονα Παρίσι-Βερολίνο-Μόσχα», υποστηρίζει τη γεωπολιτική αναγκαιότητα της σύμπλευσης των ευρασιατικών λαών ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Το κείμενο που ακολουθεί πρωτοδημοσιεύτηκε το 1995 στο ρωσικό περιοδικό *Ελεμέντο με τον τίτλο «Η εμείς ή τίποτε».*

Το κοινό μέλλον δυο παλιών αντιπάλων Για τον σύγχρονο Εθνικομπολσεβικισμό

Του Αλεξάντερ Ντούγκιν

Ο Μπολσεβικισμός ως ιστορικό φαινόμενο μπορεί να διαιρεθεί σε δύο μέρη. Από τη μια, το δογματικό πεδίο διαφόρων προμαρξιστικών σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών οραμάτων και θεωριών, που συνυπήρχαν παράλληλα με τον μαρξισμό και συνέχισαν να υπάρχουν ως διανοητικά μοτίβα, ακόμη και μετά την επιβολή του μαρξισμού ως τελικής ιδεολογίας. Τούτο το αρχικό στάδιο μπορούμε να το ονομάσουμε «πρόπλασμα του Μπολσεβικισμού». Το δεύτερο στάδιο είναι η ενσάρκωση αυτού του σχεδίου στην απτή ιστορική πραγματικότητα με τη μορφή της ρωσικής σοσιαλδημοκρατίας, αργότερα του κομμουνιστικού κόμματος και, σε τελικό στάδιο, της ιστορίας του σοβιετικού κράτους και του κυβερνώντος κόμματος. Το πρώτο μέρος είναι αναμφισβήτητα ευρύτερο από το δεύτερο και το υπερβαίνει, όπως κάθε σχέδιο υπερβαίνει την εκτέλεσή του. Αλλά, δεν γίνεται να κατανοήσουμε το ένα χωρίς το άλλο. Η εφαρμογή δεν έχει νόημα, αν δεν ξέρουμε το σχέδιο. Από την άλλη, ένα σχέδιο χωρίς εφαρμογή είναι μια αφηρημένη θεωρητική κατασκευή - οι πιθανές εφαρμογές του μπορεί να είναι καλύτερες ή χειρότερες από το ίδιο το σχέδιο κι αυτό εξαρτάται από τις εκάστοτε συνθήκες.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός και ο Φασισμός εμφανίζουν κάτι ανάλογο. Από τη μια έχουμε θεωρητικό δόγμα, φιλοσοφία, απόψεις για την οικονομία και την Ιστορία, που διατυπώνονται από μια κοινή οπτική γωνία (το «πρόπλασμα του Φασισμού») - από την άλλη, τα πεπραγμένα των ιστορικών κομμάτων (Εθνικοσοσιαλιστικό και Φασιστικό), καθώς και την κρατική οργάνωση στην Ιταλία του Μουσσολίνι και τη Γερμανία του Χίτλερ. Υπάρχει όμως, μια βασική διαφορά: το «πρόπλασμα του Φασισμού» απείχε περισσότερο από την εφαρμογή του στη Γερμανία και την Ιταλία, σε σχέση με το πόσο απείχε το «πρόπλασμα του Μπολσεβικισμού» από τη σοβιετική πραγματικότητα.

Είναι ευρέως γνωστό ότι τα ιστορικά Μπολσεβίκικα και Φασιστικά κόμματα και καθεστώτα είχαν εχθρικές σχέσεις μεταξύ τους, κάτι που οδήγησε σε αιματηρές διαμάχες, η μεγαλύτερη των οποίων ήταν ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, γνωστός στη Ρωσία ως Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος. Όμως, αυτή η εχθρότητα ποτέ δεν ήταν απόλυτη και υπήρξαν περιπτώσεις, που Φασίστες και Μπολσεβίκοι συνεργάστηκαν, ακόμη και φανερά, στο καθαρά πολιτικό πεδίο. Το Σοβιετικό κράτος ευχαρίστως αναγνώρισε τη Φασιστική κυριαρχία στην Ιταλία. Γερμανοί εθνικιστές συμμετείχαν στις διαμαρτυρίες για τον Σλάγκετερ, τις οποίες οργάνωσε ο Ράντεκ [1]. Κι ακόμη, το Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ.

Όμως, στα δυο προπλάσματα βρίσκουμε πολύ περισσότερα κοινά στοιχεία. Αν δούμε τον Μπολσεβικισμό ως μια ιδεολογία που συμπεριλαμβάνει μεν τον μαρξισμό, αλλά ταυτόχρονα τον υπερβαίνει (ας μην ξεχνάμε ότι η ιδέα του Λένιν για «Κομμουνισμό σε ένα Κράτος» είναι ενάντια στη σκέψη του Μαρξ) και, αν κάνουμε τον ίδιο στον Φασισμό και τον Εθνικοσοσιαλισμό (κυρίως μελετώντας τους ιδεολόγους που έθεσαν τα θεμέλια για την άνοδο του Εθνικοσοσιαλισμού στην εξουσία, αλλά αντιπολιτεύτηκαν το καθεστώς, καθώς πίστευαν ότι παραμόρφωνε τις απόψεις τους), τότε αναγκαστικά θα παρατηρήσουμε πως τα δυο προπλάσματα έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Τόσα πολλά, που θεωρητικά θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε την ύπαρξη ενός είδους μεταϊδεολογίας κοινής και για τα δύο προπλάσματα.

Αυτό είναι στην ουσία ο Εθνικομπολσεβικισμός: μια ενιαία, κοινή μεταϊδεολογία, που υπερβαίνει όχι μόνο τις ιστορικοπολιτικές εφαρμογές του Μπολσεβικισμού και του Φασισμού, αλλά ακόμη και τις πολιτικές τους ιδεολογίες. Αυτή η κοινή μετα-ϊδεολογία δεν είχε γίνει πλήρως αντιληπτή στο παρελθόν. Μόνο τα ισχυρότερα μυαλά και των δυο στρατοπέδων είχαν διαισθητικά μαντέψει την ύπαρξή της και προσπάθησαν να την εκφράσουν, έστω και κάπως συγκεχυμένα.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός δεν είναι μια στρατηγική συνεργασία Μπολσεβίκων και Ευρωπαίων Εθνικιστών με όρους Realpolitik. Ούτε σημαίνει επικέντρωση στα κοινά στοιχεία των δύο «προπλάσματος».

Είναι κάτι βαθύτερο, κάτι που δεν θα μπορούσε να εμφανιστεί πριν από την πτώση της ιστορικής εφαρμογής του Μπολσεβικισμού - της Σοβιετικής Ένωσης. (Η εφαρμογή του «Φασιστικού προπλάσματος» έπεσε πριν από 50 χρόνια)

Τα βασικά στοιχεία της Εθνικομπολσεβίκικης μεταϊδεολογίας είναι τα εξής:

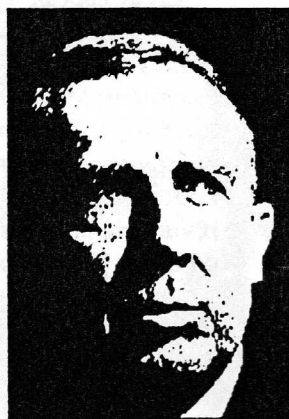
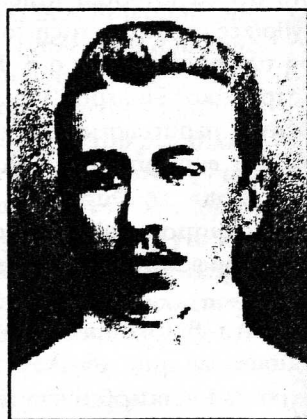
1. Εσχατολογική αντίληψη, ξεκάθαρη κατανόηση του γεγονότος ότι πλησιάζει το τέλος του σύγχρονου πολιτισμού. Αυτό οδηγεί στην ιδέα της εσχατολογικής επανόρθωσης. Τίθεται το ζήτημα της χρήσης και πολιτικών μέσων, προκειμένου να επιτευχθεί η επανόρθωση της Χρυσής Εποχής.

2. Πίστη ότι οι υπαρκτοί θρησκευτικοί θεομοί είναι ανεπαρκείς για την επίτευξη ριζοσπαστικών, εσχατολογικών σκοπών - οι παραδοσιακές δυτικές θρησκείες πάσχουν από κρυμμένο αντιριζοσπαστικό πνεύμα και φαρισαϊσμό. Πνεύμα μεταρρύθμισης και «νέας πνευματικότητας» (μυστικισμός, γνωστικισμός, παγανισμός).

3. Μίσος για τον σύγχρονο κόσμο, τον Δυτικό πολιτισμό που προέρχεται από τον Διαφωτισμό. Ταύτιση του κοσμοπολιτικού, ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού με το απόλυτο παγκόσμιο Κακό. Απέχθεια προς τον Αστό.

4. Ενδιαφέρον για την Ανατολή και αντιπάθεια προς τη Δύση. Γεωπολιτικός προσανατολισμός στην Ευρασία.

Μια ενιαία μεταϊδεολογία που υπερβαίνει τις εφαρμογές, αλλά και τις θεωρίες του Φασισμού και του Μπολσεβικισμού

Τρεις από τους ιστορικούς Εθνικομπολσεβίκους. Από τα αριστερά προς τα δεξιά: Ερνστ Νήκις, Νικολάι Οουστριάλωφ, Ζαν Τιριάρ.

5. Σπαρτιατικός (Πρωσσικός) ασκητισμός. Λατρεία για την Εργασία και τον Εργάτη. Πίστη ότι η Πρωταρχική Πνευματική Αρχή βρίσκεται στις λαϊκές τάξεις, στα κατώτερα στρώματα, που διασώθηκαν από την εξαχρείωση των τελευταίων αιώνων, σε αντίθεση με τις παρηκμασμένες ελίτ των παλαιών καθεστώτων. Η Αρχή μιας «νέας αριστοκρατίας» που θα ανέλθει από τις μάζες.

6. Πίστη ότι ο λαός και η κοινωνία είναι μια οργανική, αδελφική συλλογικότητα, που στηρίζεται στην ηθική και πνευματική αλληλεγγύη. Κάθετη άρνηση του ατομικισμού, του καταναλωτισμού και της εκμετάλλευσης. Προσπάθεια να έλθουν όλοι οι λαοί στην κατάσταση της «Χρυσής Εποχής».

7. Αντιπάθεια προς τις Σημιτικές αντιλήψεις για την κουλτούρα, τη θρησκεία και την οικονομία. Καταπολέμησή τους μέσω των Ινδοευρωπαϊκών παραδόσεων, που δεν αναγνωρίζουν ούτε κοινωνική τάξη ούτε νοοτροπία «εμπόρου».

8. Ετοιμότητα για αυτοθυσία προς όφελος αυτού του ιδανικού. Μίσος προς τη μετριότητα και τον μικροαστισμό. Ξεκάθαρα επαναστατικό πνεύμα.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία βρίσκονται σε οποιοδήποτε Φασιστικό ή Μπολσεβίκικο δόγμα. Μπορεί να διαφοροποιούνται ανάλογα με την ιδεολογία ή τον συγγραφέα ή ακόμη και να εμφανίζονται μαζί με άλλες ιδέες που ενδεχομένως αντιφάσκουν με κάποια από αυτά.

Οι ιστορικοί Εθνικομπολσεβίκοι (Νήκις [2], Οουστριάλωφ [3], Τιριάρ [4]) είχαν διαισθητικά προσεγγίσει αυτό το σύνολο, αλλά, ακόμη κι αυτοί ξέφυγαν από τον σωστό δρόμο: ο Νήκις αντιμετώπιζε θετικά την τεχνολογία και την πρόοδο, ο Οουστριάλωφ φλέρταρε με τη ΝΕΠ και δεν αντελήφθη τη σημασία της Γερμανίας για τη Ρωσία, ο Τιριάρ απαρνήθηκε τον εσωτερισμό και τη θρησκεία, παραμένοντας υλιστής και πραγματιστής.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός είναι το πιο ενδιαφέρον φαινόμενο του 20ού αιώνα. Υιοθέτησε όλα όσα μας ενθουσιάζουν στον Μπολσεβικισμό και τον Φασισμό. Οτιδήποτε ζημίωσε και γκρέμισε αυτές τις ιδεολογίες αντιφάσκει με το πνεύμα του νέου δόγματος.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός μας βοηθάει να καταλάβουμε πού έσφαλαν τα αντιφιλελεύθερα καθεστώτα του 20ού αιώνα και γιατί ήταν μοιραίο να αποτύχουν. Αυτή η ανάλυση είναι συνεπής με το παρελθόν και ιδιαίτερα χρήσιμη στην εποχή μας, που η «νέα» δεξιά και η «νέα» αριστερά δεν είναι παρά παρωδίες των ιδεολογιών που στον καιρό τους ήταν κι αυτές παρωδίες του πραγματικού Εθνικομπολσεβικισμού.

Τα εγκλήματα του παρελθόντος δεν βαραίνουν την Εθνικομπολσεβίκικη ιδεολογία. Οι ιστορικοί Εθνικομπολσεβίκοι κατηγορήσαν τους Ναζιστές και τους Κομμουνιστές για παραποίηση των θεωριών τους και υπέφεραν από τον Μολώχ

Σύγχρονοι
Εθνικο-
μπολσεβίκοι
διαδηλώνουν
στη Ρωσία.

Μεταφυσικό και ιδεολογικό καταφύγιο όσων αρνούνται τον σύγχρονο κόσμο και το σύστημα του φιλελεύθερου καπιταλισμού

του ολοκληρωτισμού. Αλλά ούτε αυτή η στάση των ιστορικών Εθνικομπολσεβικών είναι αποφασιστικό επιχείρημα για την αθωότητα του Εθνικομπολσεβικισμού, διότι το δόγμα, τώρα μόλις αρχίζει να διαμορφώνεται.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός είναι χωρίς προηγούμενο. Ποτέ δεν εφαρμόστηκε στην πράξη ούτε καν εκδηλώθηκε πλήρως ως θεωρία. Ο Εθνικομπολσεβικισμός είναι το επερχόμενο μέλλον. Αυτό το επερχόμενο δόγμα θα αποτελέσει το μεταφυσικό και ιδεολογικό καταφύγιο όσων αρνούνται τον σύγχρονο κόσμο και το σύστημα του φιλελεύθερου καπιταλισμού, στο οποίο θεμελιώνεται η σύγχρονη κοινωνία.

Οι παλιές αντιαστικές ιδεολογίες εξάντλησαν τα όριά τους. Τα θεωρητικά σφάλματα, αργά ή γρήγορα τις οδήγησαν στην πτώση. Όποιος δεν το κατανοεί αυτό δεν έχει θέση στην Ιστορία.

Η μόνη εναλλακτική λύση απέναντι στον σύγχρονο κόσμο, απέναντι σε αυτήν την αυτοκρατορία του «φιλελεύθερου αντιχρίστου» είναι ο Εθνικομπολσεβικισμός. Αυτός και τίποτε άλλο. Κανένας συμβιβασμός δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι. Αν το σύστημα άντεξε ενάντια στο περήφανο Ράιχ και τη μεγάλη Σοβιετική Ένωση (αφού είχε προηγουμένως καταστρέψει τις παραδοσιακές μοναρχίες και αυτοκρατορίες), τότε εύκολα θα αντιμετωπίσει πολιτικά κόμματα ή ένοπλους εξτρεμιστές

Η ουσία είναι ότι ο Εθνικομπολσεβικισμός ανήκει σε συγκεκριμένη πνευματική αλυσίδα διαδοχής. Δεν είναι η ώρα να μιλήσουμε για αυτή. Είναι ένα εναλλακτικό μυστικό που θα κονταροχτυπηθεί με το «μυστικό της ανομίας» στους έσχατους καιρούς. Χωρίς αυτή τη Δύναμη, τα Μπολσεβίκικα και Φασιστικά πειράματα θα ήταν ανίσχυρα.

Όταν όμως επήλθε μια παραμόρφωση στην άσκηση της πολιτικής, τότε αυτή η Δύναμη χάθηκε από τα προαναφερθέντα κινήματα και τα εγκατέλειψε στη μοίρα τους ενώπιον του «Κυρίου του κόσμου τούτου», ο οποίος προωθούσε τη φιλελεύθερη κοινωνία.

Οι ιωωνοί όμως δείχνουν, ότι αυτή η Δύναμη πρόσφατα έλαβε μια νέα και οριστική μορφή που ανταποκρίνεται πληρέστερα στη φύση της.

Νομίζω πως κάποιος έχει ήδη μαντέψει τι εννοώ.

Σύγχρονη Εθνικομπολσεβίκικη τέχνη: Κολάζ του Ρώσου εικαστικού και μουσικού Αλεξάντερ Λεμπέντεφ - Φροντώφ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

[1] Το 1923, ο νεαρός Γερμανός Εθνικοσοσιαλιστής *Λέο Σλάγκετερ* σκοτώθηκε από Γάλλους στρατιώτες, επιχειρώντας σαμποτάζ κατά των γαλλικών στρατευμάτων κατοχής στο Ρουρ. Ο εβραϊός κομμουνιστής ηγέτης *Καρλ Ράντεκ* τίμησε τον νεκρό και πρότεινε μια αντικαπιταλιστική συμμαχία Εθνικοσοσιαλιστών και Κομμουνιστών. Η πρότασή του, αν και έκανε θετική εντύπωση, τελικά δεν εισακούστηκε.

[2] *Ερνοστ Νήκισ* (Ernst Niekiisch 1889-1967). Γερμανός εκπαιδευτικός, δημοσιογράφος και πολιτικός. Ο σημαντικότερος Γερμανός Εθνικομπολσεβίκος κατά τον Μεσοπόλεμο. Αρχικά συνδέθηκε με τους Σοσιαλδημοκράτες, τους οποίους γρήγορα εγκατέλειψε λόγω του διεθνισμού τους. Εξέδιδε το περιοδικό *Widerstand*. Υποστήριζε την εφαρμογή ενός πατριωτικού σοσιαλισμού και τη σύμπλευση Γερμανίας και Ρωσίας. Συνδέθηκε με τους αδελφούς Γιούνγκερ, τον Γκαίμπελς, τους αδελφούς Στράσσερ και τον Ραιμ. Κατά την εποχή του Γ' Ράιχ υπέστη διώξεις. Μετά τον πόλεμο δραστηριοποιήθηκε στην πολιτική ζωή της Αν. Γερμανίας, την οποία εγκατέλειψε το 1954, μετά τη συντριβή εργατικής εξέγερσης από το καθεστώς. Κατέφυγε στη Δ. Γερμανία, όπου έζησε ως τον θάνατό του.

[3] *Νικολάι Ουστριάλωφ*. Ρώσος στρατιωτικός και πανεπιστημιακός. Επικεφαλής του ρωσικού Εθνικομπολσεβίκικου ρεύματος Σμέννα Βεχ. Αρχικά υποστηρικτής του Τσάρου, στη συνέχεια αντιμετώπισε θετικά τον Λένιν, στο βαθμό που αυτός ισχυροποιούσε τη Ρωσία και την προσανατόλιζε γεωπολιτικά προς την Ευρασία. Στήριξε τον Στάλιν κατά τη διαμάχη του τελευταίου με τον Τρότσκι. Συνελήφθη το 1937 και πέθανε στη φυλακή το 1938.

[4] *Ζαν Τιριάρ* (Jean Thiriart 1922-1992). Βέλγος γεωπολιτικός. Ιδρυτής των Εθνικομπολσεβίκικων κινημάτων Νέα Ευρώπη και Ευρωπαϊκό Κοινοτιστικό Κόμμα. Υποστήριζε από τη δεκαετία του 1960 την αναγκαιότητα ένωσης Ευρώπης και Ρωσίας (δικό του το σύνθημα «από τη Λισσαβόνα ως το Βλαδιβοστόκ») σε μια ενιαία Ευρασιατική πολιτική οντότητα με κοινοτιστική οργάνωση. Άσκησε σημαντική επιρροή στο μεταπολεμικό Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, ιδίως στο ζήτημα της Ευρωπαϊκής ταυτότητας. Σημαντικότερο βιβλίο του το «Ευρώπη - Μια αυτοκρατορία 400 εκατομμυρίων».

Η ποιήτρια, χορογράφος και ζωγράφος Βαλεντίν ντε Σαιν - Πουάν γεννήθηκε στη Λυών της Γαλλίας το 1875. Εντάχθηκε στο κίνημα των Φουτουριστών. Συνέταξε το Μανιφέστο της Φουτουριστικής Γυναίκας (1912) και το Φουτουριστικό Μανιφέστο της Λαγνείας (1913), ως απάντηση στον μισογονισμό του Μαρινέτι. Ανέπτυξε την ιδέα ενός θηλυκού «υπερανθρώπου», επηρεασμένη από τον Νίτσε και τον Μπαρρέ. Κατά τη δεκαετία του 1920 μετανάστευσε στην Αίγυπτο και αργότερα ασπάστηκε το Ισλάμ. Υποστήριξε τον Αραβικό εθνικισμό εκδίδοντας την εφημερίδα «Φοίνιξ». Πέθανε στο Κάιρο το 1953.

Το Φουτουριστικό Μανιφέστο της Λαγνείας

της Βαλεντίν ντε Σαιν - Πουάν

Μια απάντηση στους ανέτιμους αυτούς δημοσιογράφους που διαστρεβλώνουν τα λόγια για να φανεί η Ιδέα γελοία, στις γυναίκες αυτές που μονάχα σκέφτονται αυτό που εγώ τολμώ να πω, σε αυτούς για τους οποίους η Λαγνεία παραμένει αμαρτία, σε όλους αυτούς που στην Λαγνεία βλέπουν μόνο την ανηθικότητα, ακριβώς όπως στην υπερηφάνεια βλέπουν μόνο την ματαιοδοξία.

Η Λαγνεία, όταν αντιμετωπίζεται χωρίς ηθικές προκαταλήψεις και ως ουσιαστικό μέρος του δυναμισμού της ζωής, είναι μια δύναμη. Η Λαγνεία, όπως και η υπερηφάνεια, δεν είναι μια θανάσιμη αμαρτία για την φυλή που είναι ισχυρή. Η Λαγνεία, όπως και η υπερηφάνεια, είναι μια αρετή που ωθεί κάποιον προς τα εμπρός, είναι μια ισχυρή πηγή ενέργειας. Η Λαγνεία είναι η έκφραση ενός όντος που προβάλλεται πέρα από τον εαυτό του. Είναι η γεμάτη πόνο χαρά της πληγωμένης σάρκας, ο χαρούμενος πόνος ενός ανθίσματος. Και, οποιαδήποτε μυστικά κι αν ενώνουν τα όντα αυτά, είναι μια σαρκική ένωση. Είναι η σύνθεση αισθήσεων και αισθησιασμού που οδηγεί στη μεγαλύτερη απολύτρωση του πνεύματος. Είναι η κοινωνία ενός μορίου της ανθρωπότητας με ολόκληρο τον αισθησιασμό της γης.

Η Λαγνεία είναι η αναζήτηση του αγνώστου από τη σάρκα, όπως η εγκεφαλικότητα είναι η αναζήτηση του αγνώστου από το πνεύμα. Η Λαγνεία είναι η τέχνη του να δημιουργείς, είναι η ίδια η Δημιουργία.

Οι ισχυροί πραγματώνουν όλες τις σαρκικές και πνευματικές δυνατότητές τους

Η σάρκα δημιουργεί, όπως και το πνεύμα. Στα μάτια του Σύμπαντος, η δημιουργία τους είναι ισότιμη. Κανένα από τα δυο δεν είναι ανώτερο, ενώ η πνευματική δημιουργία προϋποθέτει τη σαρκική.

Κατέχουμε σώμα και πνεύμα. Το να παραμελήσουμε το ένα και να αναπτύξουμε το άλλο είναι δείγμα αδυναμίας και σφάλμα. Ο ισχυρός άνδρας οφείλει να πραγματώσει όλες τις σαρκικές και πνευματικές δυνατότητές του. Οι νικητές δικαιούνται να ικανοποιούν τη λαγνεία τους. Υστερα από μια μάχη γεμάτη θάνατο, είναι φυσιολογικό, οι νικητές, που απέδειξαν την ανδρεία τους πολεμώντας, να επιδίδονται σε βιασμούς στην κατακτημένη περιοχή, έτσι ώστε η ζωή να αναγεννηθεί.

Μετά τη μάχη, οι στρατιώτες αναζητούν τις ηδονές των αισθήσεων, ώστε, μέσα από αυτές να απελευθερώσουν και να ανανεώσουν την πολεμική τους ενέργεια. Ο σύγχρονος ήρωας, ο ήρωας σε κάθε πεδίο νιώθει την ίδια επιθυμία και την ίδια ηδονή. Ο καλλιτέχνης, αυτό το μέγα συμπαντικό ενδιάμεσο, έχει την ίδια ανάγκη. Και σε κείνες τις θρησκείες που είναι αρκετά καινούργιες, ώστε να έχουν ακόμα το ενδιαφέρον στοιχείο του αγνώστου, ο ενθουσιασμός των μεμυημένων δεν είναι παρά αισθησιασμός, που κατευθύνεται πνευματικά προς μια ιερή θηλυκή εικόνα.

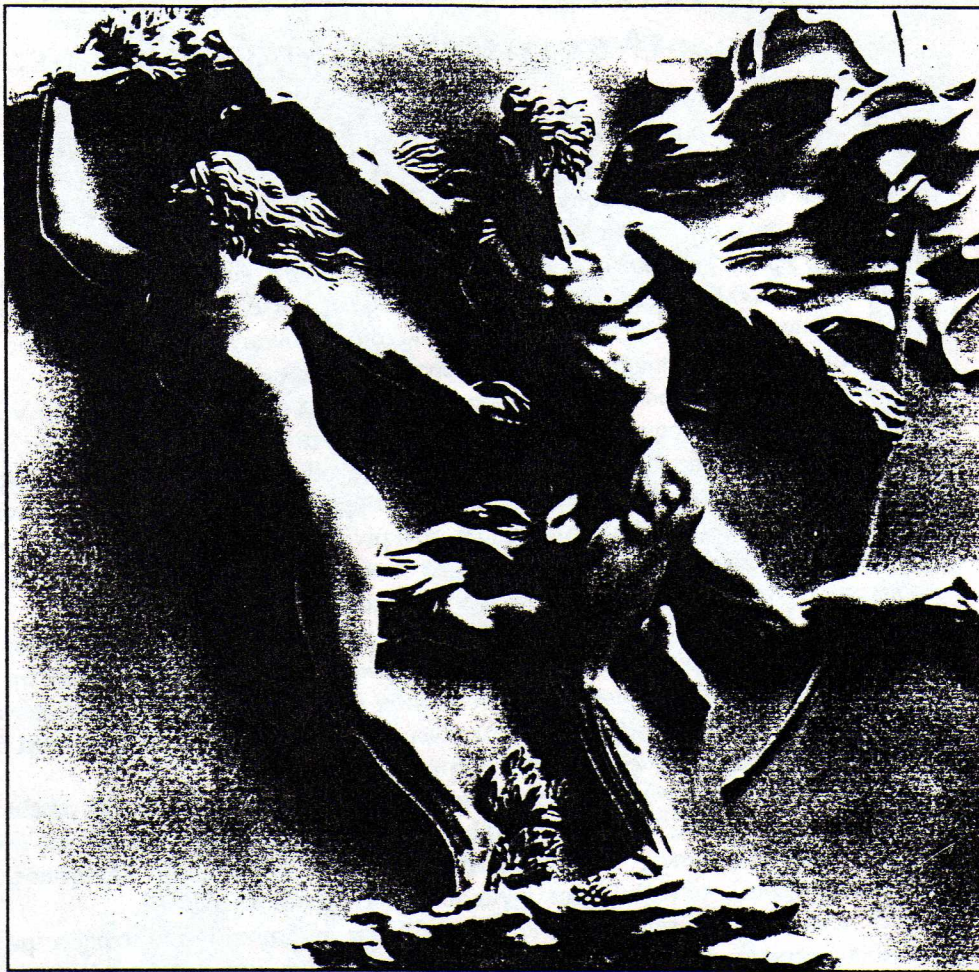
Η Τέχνη και ο Πόλεμος είναι οι μεγάλες εκδηλώσεις του αισθησιασμού - η Λαγνεία είναι το άνθος τους. Ένας λαός αποκλειστικά πνευματικός ή αποκλειστικά σαρκικός θα ήταν καταδικασμένος στην παρακμή της στείρωσης.

Η Λαγνεία διεγείρει ενέργεια και απελευθερώνει δύναμη. Ανελέητα ωθούσε τον πρωτόγονο άνθρωπο προς τη νίκη, ώστε εκείνος να μπορεί περήφανος να προσφέρει σε μια γυναίκα τα λάφυρα που άρπαξε από τους ηττημένους. Σήμερα η Λαγνεία καθοδηγεί τους μεγάλους επιχειρηματίες, που διοικούν τις τράπεζες, τον τόπο και το διεθνές εμπόριο, να αυξήσουν τον πλούτο τους με την δημιουργία κέντρων, με την εκμετάλλευση των ενεργειών και τη διεγερση των μαζών, έτσι ώστε, με τον πλούτο τους να μπορούν να λατρεύουν και να δοξάζουν το αντικείμενο της λαγνείας τους. Οι άντρες αυτοί, κουρασμένοι αλλά δυνατοί, βρίσκουν χρόνο για την λαγνεία, την κύρια κινητήρια δύναμη της δράσης τους, καθώς και των αντιδράσεων που προκαλούνται από τις ενέργειες τους, ενέργειες που επηρεάζουν πλήθη και κόσμους ολόκληρους.

Ακόμη και μεταξύ των νέων λαών όπου ο αισθησιασμός δεν έχει απελευθερωθεί ακόμα ή δεν έχει αναγνωριστεί, και οι οποίοι δεν είναι ούτε πρωτόγονοι βάρβαροι αλλά ούτε και διανοούμενοι εκπρόσωποι των αρχαίων πολιτισμών, η γυναίκα παραμένει η γαλβανίζουσα αρχή, στην οποία προσφέρονται όλα. Η μυστική λατρεία που έχει ο άντρας για αυτήν δεν είναι παρά μια ασυναίσθητη δύναμη λαγνείας που ελάχιστα έχει μέχρι τώρα αφυπνιστεί. Μεταξύ των λαών αυτών όπως και μεταξύ των λαών του Βορρά, αλλά για διαφορετικούς λόγους, η λαγνεία είναι σχεδόν στυνφασμένη αποκλειστικά με την αναπαραγωγή. Η λαγνεία όμως, με οποιοδήποτε πτυχές της και αν παρουσιάζεται, είτε θεωρούνται φυσιολογικές είτε διεισπραμμένες, είναι πάντα το υπέρτατο κίνητρο.

Ο ζωώδης βίος, ο δραστήριος βίος, ο πνευματικός βίος, απαιτεί μερικές φορές, μια αναβολή. Και η προσπάθεια για χάρη της προσπάθειας προϋποθέτει αναπόφευκτα την προσπάθεια για χάρη της ευχαρίστησης. Οι προσπάθειες αυτές δεν είναι αλληλοσυγκρουόμενες, αλλά συμπληρωματικές, και πραγματώνουν πλήρως το καθολικό ον.

Για τους ήρωες, για εκείνους που δημιουργούν με το πνεύμα, για αυτούς που υπερέρχουν σε οποιοδήποτε πεδίο, η λαγνεία είναι η υπέροχη επιβεβαίωση της δύναμης τους. Για κάθε ον, η Λαγνεία αποτελεί κίνητρο για την υπέρβαση του εαυτού, προκειμένου να γίνει αισθητό, διαλεχτό, να επλεγεί από κάποιον.

Απόλλων και Δάφνη. Γλυπτό του Άρνο Μπρέκερ.

Μόνο η χριστιανική ηθική, αφού υποσκέλισε την παγανιστική ηθική, μοιραία κατέληξε να θεωρεί τη λαγνεία ως αδυναμία. Στην υγιή χαρά του ανθίσματος της σάρκας σε όλη της την δύναμη, η χριστιανική ηθική είδε κάτι επισίχοντο που θα πρέπει να κρυφτεί, μια διαστροφή που πρέπει να την αρνηθούμε. Την κάλυψε με την υποκρισία και έτσι τη μετέτρεψε σε αμαρτία.

Πρέπει να σταματήσουμε να απεχθανόμαστε την επιθυμία, αυτή την έλξη την ταυτόχρονα τρυφερή και βάνανση ανάμεσα σε δύο κορμιά, οποιουδήποτε φύλου, δύο κορμιά που ποθούν το ένα το άλλο, που προσπαθούν να ενωθούν. Πρέπει να σταματήσουμε να απεχθανόμαστε την επιθυμία, μεταμφιέζοντας την με τα θλιβερά ενδύματα του παλαιού και αποστειρωμένου συναισθηματισμού.

Δεν είναι η λαγνεία που διασπά, διαλύει και εκμηδενίζει. Είναι μάλλον οι υπνωτιστικές περιπλοκές του συναισθηματισμού, οι τεχνητές ζηλοτυπίες, οι μεθυστικές λέξεις που εξαπατούν, η ρητορική του χωρισμού και της αιώνιας πίστης, η λογοτεχνική νοσταλγία - όλοι οι θεατρinioμοί του έρωτα.

Πρέπει να ξεφορτωθούμε όλα τα θλιβερά απομεινάρια του ρομαντισμού, τις μαργαρίτες και τα «μ' αγαπά δεν μ' αγαπά», τα ντουέτα υπό το σεληνόφως, τις πομπώδεις χαϊδευτικές προσφωνήσεις, την ψεύτικη, υποκριτική σεμνότητα. Όταν τα όντα ενώνονται λόγω μιας φυσικής έλξης, αφήστε τα - αντί να μιλάνε μόνο για τις εύθραυστες καρδιές τους - να τολμήσουν να εκφράσουν τις επιθυμίες τους, τις κλίσεις των κορμιών τους και να προσδοκούν τις δυνατότητες της χαράς και της απογοήτευσης από την μελλοντική σαρκική τους ένωση.

Στους νέους και στους υγιείς, η λαγνεία νικά... Ο συναισθηματισμός είναι δειλία

Η αιδώς του κορμιού, που ποικίλλει ανάλογα με τον χρόνο και τον τόπο, έχει μόνο την εφήμερη αξία μιας κοινωνικής αρετής.

Πρέπει να αντιμετώπισουμε την λαγνεία με πλήρη συνειδητότητα. Πρέπει να κάνουμε με αυτή ό,τι θα έκανε ένα περίπλοκο και ευφρές πλάσμα με τον εαυτό και την ζωή του, *πρέπει να μετατρέψουμε την λαγνεία σε ένα έργο τέχνης.* Το να ισχυριζόμαστε έλλειψη επαγρύπνησης ή παραζάλη και σαστιμάρα προκειμένου να δικαιολογήσουμε μια πράξη έρωτα είναι υποκρισία, αδυναμία και ηλιθιότητα.

Πρέπει να επιθυμούμε ένα σώμα συνειδητά, όπως κάθε άλλο πράγμα.

Ο κεραυνοβόλος έρωτας, το πάθος ή η αδυναμία σκέψης δεν θα πρέπει να μας παρακινούν να δίνουμε συνεχώς τους εαυτούς μας ούτε να παίρνουμε άλλα πλάσματα, όπως έχουμε συνήθως την τάση να κάνουμε, λόγω της ανικανότητας μας να προβλέψουμε το μέλλον. Πρέπει να διαλέγουμε έξυπνα. Κατευθυνόμενοι από το ένστικτο και τη θέληση μας, θα πρέπει να συγκρίνουμε τα αισθήματα και τους πόθους των δύο συντρόφων και να αποφύγουμε να ενωθούμε και να ικανοποιήσουμε αυτούς που είναι ανίκανοι να συμπληρώσουν και να εξισώσουν ο ένας τον άλλον.

Το ίδιο συνειδητά και με την ίδια καθοδηγητική βούληση, οι χαρές αυτού του ζευγαρώματος θα πρέπει να οδηγούν στην κορύφωση, στην ανάπτυξη όλων της των δυνατοτήτων και στην άνθιση όλων των σπόρων που προέρχονται απ' τη συγχώνευση δύο κορμιών. Η Λαγνεία θα πρέπει να γίνει ένα έργο τέχνης; να διαμορφωθεί όπως κάθε έργο τέχνης, ενστικτωδώς και συνειδητά ταυτόχρονα.

Πρέπει να απογυμνώσουμε την λαγνεία από όλα τα συναισθηματικά πέπλα που την παραμορφώνουν. Τα πέπλα αυτά απλώθηκαν επάνω της από καθαρή δειλία, επειδή ο αυτάρεσκος συναισθηματισμός είναι τόσο ικανοποιητικός. Ο συναισθηματισμός είναι βολικός και για αυτό τόσο εξευτελιστικός.

Σε κάποιον που είναι νέος και υγιής, όταν η λαγνεία αναμετρηθεί με τον συναισθηματισμό, τότε η λαγνεία νικά. Το συναισθηματισμός είναι ένα δημιούργημα του σαρμού, η λαγνεία είναι αιώνια. Η λαγνεία θριαμβεύει, γιατί είναι η χαρούμενη έξαρση που οδηγεί τον άνθρωπο πέρα από τον εαυτό του, η ευχαρίστηση μέσα στην κτήση και την κυριαρχία, η διαρκής νίκη από την οποία η διαρκής μάχη γεννιέται εκ νέου, η πρωταρχική και πιο σίγουρη μέθη της κατάκτησης. Και δεδομένου ότι αυτή η συγκεκριμένη κατάκτηση είναι προσωρινή, πρέπει συνεχώς να κερδίζεται εκ νέου.

Η λαγνεία είναι μια δύναμη, διότι εξυγεinίζει το πνεύμα, διεγείροντας τη σάρκα. Το πνεύμα καίει σαν φλόγα φωτεινή και διασηής, όταν ζει σε μια υγιή και ισχυρή σάρκα, που εξαγνίζεται μέσα από τον εναγκαλισμό. Μόνο οι αδύνατοι και οι άρρωστοι βυθίζονται στον βούρκο και εκμηδενίζονται. Με τον τρόπο αυτό η λαγνεία είναι μια δύναμη που σκοτώνει τον αδύνατο και εξυψώνει τον ισχυρό, βοηθώντας έτσι την φυσική επιλογή.

Τέλος η λαγνεία είναι μια δύναμη, διότι δεν οδηγεί ποτέ στην ανουσιότητα του καθορισμένου και του ασφαλούς, γιατί βρίσκεται έξω από τον κατευναστικό συναισθηματισμό. Η λαγνεία είναι η αιώνια μάχη, που τελικά δεν κερδίζεται ποτέ. Μετά τον εφήμερο θρίαμβο, ακόμη και κατά την διάρκεια του ίδιου του εφήμερου θριάμβου, η αίσθηση του ανικανοποίητου αναζωπυρώνεται και κεντρίζει το ανθρώπινο ον, να επεκτείνει και να υπερβεί τον εαυτό του, εξωθούμενο από μια οργιαστική βούληση.

Η λαγνεία είναι για το σώμα ότι είναι ένα ιδανικό για το πνεύμα - η υπέροχη Χίμαιρα που πάντα προσπαθούμε ν' αγγίξουμε, αλλά ποτέ δεν την αιχμαλωτίζουμε, και την οποία, οι νέοι και οι άπληστοι, μεθυσμένοι από το όραμα, ακολουθούν χωρίς ζαποσταμό.

Η Λαγνεία είναι Δύναμη.

“Εμείς οι γηραιότεροι είμαστε ξοφλημένοι, σάπιοι
ως το μεδούλι... Χάσαμε τα άγρια μας ένστικτα.
Είμαστε δειλοί και συναισθηματικοί...
Αλλά αυτοί οι υπέροχοι νέοι μου! Τι υλικό!
Μ’ αυτούς μπορώ να φτιάξω έναν καινούργιο κόσμο...
Η διδασκαλία μου είναι σκληρή. Πρέπει να ξεριζωθεί η αδυναμία
από τους νέους μου. Θέλω μια βίαιη, ενεργητική, κυριαρχική,
τολμηρή, κτηνώδη νεολαία. Πρέπει ν’ αδιαφορεί για τον πόνο.
Δεν πρέπει να έχει καμιά αδυναμία, καμιά τρυφερότητα.
Θέλω να ξαναδώ στα μάτια της νεολαίας
τη λάμψη της υπερηφάνειας
και της ανεξαρτησίας του αρπακτικού.
Δυνατοί κι όμορφοι πρέπει να είναι οι νέοι μου...
Μ’ αυτούς θα μπορέσω να δημιουργήσω μια Νέα Τάξη.”

Άντολφ Χίτλερ

H

[Faint, illegible text or bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible text or bleed-through at the bottom of the page.]